
MYSTICKÝ LÉČITEL

MOZEK

A JEHO ZDRAVÍ

NOVINKY, OBJEVY, VYSVĚTLENÍ A LÉČEBNÁ DOPORUČENÍ
OHLEDNĚ SPRÁVNÉHO FUNGOVÁNÍ MOZKU. ODPOVĚDI
NA OTÁZKY KOLEM ZÁHADNÝCH SYMPTOMŮ A PORUCH
TÝKAJÍCÍCH SE MOZKU A NERVOVÉ SOUSTAVY.

ANTHONY WILLIAM

 metafora

Od autora bestsellerové řady *Mystický léčitel*

Autor této knihy nemá v úmyslu zpochybňovat lékařské či jiné odborné rady obecně ani předepisovat použití jakékoli techniky coby způsob diagnózy nebo léčení pro jakýkoli fyzický, emocionální či zdravotní stav.

Autorovým záměrem je pouhé poskytnutí informací neoficiální a obecné povahy, které se mohou stát součástí hledání cesty k emocionální a duchovní pohodě.

Za případné přímé či nepřímé důsledky, k nimž by mohlo dojít na základě některých informací obsažených v této knize, nenesou autor ani vydavatel žádnou odpovědnost.

Předtím, než se kdokoli z čtenářů rozhodne zařídit se podle návrhů z této publikace, měl by zkonzultovat svůj zdravotní stav s odborníkem.

— MYSTICKÝ LÉČITEL —

MOZEK A JEHO ZDRAVÍ

Věnujte pozornost svému mozku, budete lépe a déle žít!

ANTHONY WILLIAM

Přeložila Eva Fuková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

MEDICAL MEDIUM BRAIN SAVER

Copyright © 2022 Anthony William

Originally published in 2022 by Hay House Inc.

Translation © Eva Fuková, 2023

Cover photo © Shutterstock

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-769-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-269-1 (print)

Pro Světlo, které stojí v cestě Temnotě

OBSAH

<i>Předmluva</i>	11
<i>Poznámka autora</i>	14
<i>O knize</i>	18

Část I: Příběh vašeho mozku 21

Kapitola 1	Zachraňte svůj mozek	23
Kapitola 2	Statický mozek	29
Kapitola 3	Slitinový mozek	37
Kapitola 4	Virový mozek	54
Kapitola 5	Emoční mozek	71
Kapitola 6	Zanícené kraniální nervy	90
Kapitola 7	Vyhořelý mozek	98
Kapitola 8	Závislý mozek	109
Kapitola 9	Kyselý mozek	118

Část II: Vymývání mozku 125

Kapitola 10	Past jménem střídmost	127
Kapitola 11	Mikrodávkování	130
Kapitola 12	Alkohol	135
Kapitola 13	Kofein	139
Kapitola 14	Potravinové války	146

Část III: Mozkoví potížiště 151

Kapitola 15	Zpětný vývoj	153
Kapitola 16	Hematoencefalická bariéra	156
Kapitola 17	Váš ochranný průvodce	158

Kapitola 18	Viry a virové odpadní látky	161
Kapitola 19	Léčiva	167
Kapitola 20	Toxické těžké kovy	171
Kapitola 21	Vůně	177
Kapitola 22	Bakterie a ostatní mikroby	180
Kapitola 23	Drogistické a kosmetické produkty	184
Kapitola 24	Chemičtí neuroantagonisté	188
Kapitola 25	Ropné produkty	193
Kapitola 26	Chemtrails a dešťová voda	196
Kapitola 27	Radiace a elektromagnetické pole	199
Kapitola 28	Problematické chemické látky v potravinách a doplňcích stravy	204
Kapitola 29	Problematické doplňky stravy	206
Kapitola 30	Problematické potraviny	209

Část IV: Mozková invaze 213

Kapitola 31	Úzkost	215
Kapitola 32	Deprese	224
Kapitola 33	Poruchy příjmu potravy	229
Kapitola 34	Obsedantně-kompulzivní porucha	244
Kapitola 35	Bipolární porucha	249
Kapitola 36	Alzheimerova choroba a demence	253

Část V: Objasnění vaší bolesti a utrpení 259

Kapitola 37	Jak nalézt svoji cestu	261
Kapitola 38	Příčiny symptomů a onemocnění	272

Část VI: Záchrana mozku	337
Kapitola 39 Co tvoří mozek	339
Kapitola 40 Odběr krve	348
Kapitola 41 Prospěšné potraviny a neutrální potraviny	359
Kapitola 42 Léčivé nápoje	369
Čisticí panáky	373
Podpůrné panáky	397
Stabilizační panáky	419
Kapitola 43 Léčebná pročištění	440
Kapitola 44 Detoxikace těžkých kovů	448
Recepty na Detoxikační smoothie	455
Kapitola 45 Očisty	475
Kapitola 46 Zasloužíte si uznání	482
Část VII: Vysvětlení nejasností	487
Kapitola 47 Musíme se o sebe vzájemně starat	489
Kapitola 48 Ozbrojená věda	497
Kapitola 49 Ozbrojená fakta	504
<i>Jak jsem se stal léčitelem</i>	511

„V těchto kapitolách poznáte svůj mozek jako nikdy předtím. Co kontaminuje, poškozují, oslabuje a omezuje neurony, jak k tomu dochází a jak to vysvětluje zkušenosti a utrpení lidí? Co způsobuje zánět, zjizvení a atrofii mozku a jak to ohrožuje duševní pohodu? Vše bude jasné, jakmile se dozvíte, co se děje v mozku a nervové soustavě. Díky těmto vědomostem můžete pocítit dosud nepoznanou úlevu.“

– Anthony William, Mystický léčitel

PŘEDMLUVA

Anthonyho lze považovat za kombinaci gurua, strážného anděla a nadaného léčitele. Anthony je dobrý člověk a skvělý přítel. Anthonyho miluju. Jsme tady jeden pro druhého. Anthony je tady vždy pro mě. Budete-li pozorní, pochopíte, že se nesnažím oklamat Ducha soucitu. Můj pozitivní názor na Anthonyho vychází z toho, že jsem měl možnost se setkat s mnoha guruy a léčiteli, z nichž někteří byli skuteční a někteří falešní.

V naší generaci máme opravdového proroka (a posluchače), Mystického léčitele.

V roce 1990 jsem vystudoval lékařství v Uruguayi a přestěhoval se do New Yorku, abych se specializoval na interní medicínu a potom na kardiovaskulární onemocnění. Změna mého životního stylu byla radikální, ačkoli jsem zpočátku ani nezaznamenal, že probíhá. A po čtyřech letech jsem měl nadváhu, potýkal jsem se s syndromem dráždivého tračníku a několika alergiemi. Ale horší bylo, že jsem trpěl silnou depresí. Nedokázal jsem fungovat.

Navštívil jsem gastroenterologa, alergologa a psychiatra a na tři diagnózy jsem měl předepsáno sedm léků. Zíral jsem na předpisy a cosi ve mně křičelo: „Najdi jiný způsob.“ A tak jsem začal hledat. Strávil jsem nějaký čas v indických kláštrech a setkal se s nejvlivnějšími guruy současnosti. Seznámil jsem se s více léčiteli, terapeuty, doktory, kouči, šamany, médii a čarodějkami, než si dokážu vzpomenout. Naučil jsem se, jak se léčit pomocí detoxikace a regenerace střev. Stal jsem se známým lékařem funkční medicíny. Napsal jsem čtyři knihy. Tisícům lidí jsem pomohl s uzdravením, přičemž jsem využíval a využívám všechno, co vím. Často konzultuji s ostatními odborníky nebo léčiteli. Chci se učit, vidět a pochopit to, co funguje. Naučil jsem se jednu nebo dvě věci ze světa léčení.

Nic mě však neohromuje víc než to, o čem hovoří Anthony. Převážně proto, že jím doporučené způsoby léčby jsou účinné.

Když jsem se před deseti lety s Anthonym seznámil, jeho knihy ještě neexistovaly. Potkali jsme se, když byla na trh uvedena moje první kniha. Na akci přišel s naším společným přítelem. Ten mě odvedl stranou a sdělil mi, že Anthony slyší hlas, který ho informuje o potížích a nemocech lidí zdržujících se v jeho blízkosti. Okamžitě jsem se s ním chtěl setkat. Hlavou se mi honilo: *Je to pravda? Je duševně nemocný a měl by užívat psychofarmaka? Nebo to dává smysl?* Když jsem s Anthonym hovořil, nejenže jsem ho poslouchal, ale také jsem ho pozoroval. *Lže, nebo mluví pravdu? Opravdu slyší hlas? Odkud se bere? Říká mu správné věci?* Pomáhá to, co hlas říká?

Na začátku rozhovoru jsem ho považoval za plachého. Po pěti minutách jsem si uvědomil, že není ani trochu nesmělý. Jeho styl komunikace je zábavný a upřímný, a když mluví o zdraví a nemocech, velmi pečlivě volí slova. Má velice organizovanou mysl. O nemocech hovořil s takovým přesvědčením a hlubokým porozuměním, jako by byl lékař. Ale tenkrát mi jeho informace

připadaly jako z filmu *Star Wars*. Přesvědčil mě. Slyší hlas. Otázkou bylo: *Ví hlas, o čem mluví?* Jeden způsob, jak to zjistit, bylo najít publikace o výzkumech, které by prokázaly, že to, co Anthony říká, je vědecky správné a lékařsky dokázané. Další způsob představovaly výsledky. Začal jsem se věnovat obojímu.

Ukázalo se, že hlas, který Anthony slyší, je oproti spoustě publikací napřed. Jedním z pilířů Anthonyho informací je, že příčinou většiny chronických onemocnění a mnoha akutních nemocí jsou viry. Některé zůstávají v klidovém stadiu roky a způsobují potíže, pouze když dojde k oslabení imunitního systému. Některé viry jsou staré, některé zmutované a některé dosud neobjevené. O existenci některých víme dlouho a některé jsou tak všudypřítomné, že se při běžných lékařských vyšetřeních většinou nezjišťuje jejich přítomnost v těle. Příkladem je herpes vir, který občas způsobuje opar na rtu. S těmito viry žijeme a nebojím se jich. Dalším příkladem viru, o němž Anthony vždy tvrdil, že způsobuje hodně symptomů a nemocí, je virus Epstein-Barrové. Skoro každý člověk je vystaven EBV, jenž se nachází v našich orgánech a žlázách, kde je v klidovém stadiu nebo málo aktivní, a nakonec se dostane i do centrální nervové soustavy. Anthony vždy říkal, že mnozí z nás ho získali jako nemluvnata od rodičů, kterým ho předali jejich rodiče. O EBV víme, že se běžně přenáší slinami, když má někdo infekční mononukleózu, známou též jako „nemoc z líbání“, protože takhle se lidé nakazí.

Pokud jde o výzkum, našel jsem teoretické úvahy, že některé nemoci, například rakovinu, lze spojovat s viry. Poté, co začaly vycházet knihy Mystického léčitele, začali lékaři zabývající se autoimunitními onemocněními připouštět, že by tyto nemoci mohly spouštět běžné viry. Téměř deset let poté, co jsem napsal předmluvu pro první knihu řady Mystického léčitele, říkají, že roztroušenou sklerózu způsobuje virus Epstein-Barrové, o čemž Anthony napsal v první knize. Anthony poskytl podrobnosti o tom, jak virus Epstein-Barrové vyvolává fyzické a neurologické symptomy u roztroušené sklerózy. Věci, které mi říkal před více než deseti lety a o nichž jsem někdy pochyboval, jsou nyní na předních stránkách sdělovacích prostředků. Objevují se články, které spojují postcovidový syndrom s reaktivací EBV, což Anthony zveřejnil už předtím, než začal být postcovidový syndrom s EBV dáván do souvislosti.

Informace, které Anthony získává od zdroje, který ví, o čem hovoří, často předbíhají vědecké důkazy o desetiletí.

Jako lékař funkční medicíny a kardiolog pomáhám lidem trpícím mnoha chronickými nemocemi. U většiny svých pacientů využívám Anthonyho rady. Díky tomu jsem se stal lepším doktorem. Dokážu pomoci lidem, kterým jsem předtím ulevit nedokázal.

Proto jsem si s velkou radostí přečetl Anthonyho nejnovější knihy *MozeK a jeho zdraví* a *MozeK a jeho zdraví: Praktický průvodce*. MozeK je orgán, jemuž rozumíme nejméně, avšak považujeme ho za nejdůležitější. Dokážeme udržet lidi naživu pomocí transplantovaných srdcí, ledvin, jater, plic a dalších orgánů, ale když lékař konstatuje mozkovou smrt, doporučí odpojení od přístrojů.

Nemůžu se dočkat, až si knihy také přečtete a přinesou vám odpovědi na otázky týkající se léčení, které hledáte.

Srdečně,

MUDr. Alejandro Junger

autor bestsellerů *Clean, Clean Eats, Clean Gut* a *CLEAN 7*

„Mnoho lidí zoufale touží se uzdravit.
Když se však člověk vydá obvyklou přírodní cestou ke zdraví,
která spoléhá na základní opatření, například vyřazení
zpracovaných potravin ze stravy, příliš snadno skončí v pasti
trendů. Zkouší jednu moderní teorii za druhou a funguje
jako pokusný králík mylných hypotéz.
V takovém případě potrvá dlouho, než se mozek zotaví –
jestli vůbec někdy.“

– Anthony William, Mystický léčitel

POZNÁMKA AUTORA

Jak se z knihy *Mozek a jeho zdraví* staly dvě knihy

„Anthony, kniha bude mít přes tisíc stránek. To je příliš, nepůjde vytisknout.“ Tohle mi zavolal vydavatel týden poté, co jsem odevzdal rukopis.

Nemůžu tvrdit, že mě to překvapilo. Během měsíců a později let, kdy jsem psal knihu o mozku, jsem sledoval, jak se na mém psacím stole hromadí stránky. Každý, kdo věděl, na čem pracuji, se ptal: „Dokončíš ji už brzo?“

„Lidé potřebují odpovědi,“ mumlal jsem a pokračoval ve psaní.

Stvořit tak objemnou knihu nebylo moje rozhodnutí a uvědomil jsem si, že ji jednou budu muset dopsat, jestli se má dostat k lidem. Přesto informace stále přicházely. Svět se měnil rychleji. Příbývalo nemocných lidí. A Duch soucitů mě upozorňoval na to, co přijde za dalších pět až deset let a později.

Mnohokrát jsem pracoval dvacet hodin denně, někdy dvacet dva, protože tolik času jsem věnoval přijímání informací od Ducha soucitů. Pravidelně jsem usínal na podlaze v pracovně, světla zůstala rozsvícená, a za několik hodin jsem se probudil a pokračoval ve psaní. Jestli si máte z mojí práce vzít něco k srdci, tak to, že lidé by se o sebe měli starat, kdykoli je to možné. Měli by zdravě jíst, dostatečně dlouho spát, vystavovat se slunečním paprskům, chodit na procházky atd., pokud můžou. Přesto se cítím provinile, že ignoruji své osobní potřeby, když poslouchám hlas Ducha a dělám to, co po mně chce Bůh. Často ostatním připomínám, že život plyne jako voda, a jestli opustím Zemi, bude to kvůli tomu, že pracuji od nevidím do nevidím pod nesmírným tlakem, kdy se zároveň síly temnoty snaží uhasit toto světlo, aby svět nedostával Duchova proroctví. Mnohokrát jsem žertoval, že vzhledem k množství času, který jsem trávil prací na této knize, vysedím v židli díru. Chybělo málo, aby to přestal být vtip. Tohle je možná ta chvíle, kdy konečně vyhodím svoji kancelářskou židli – sedák je hodně poničený.

Vždy jsem říkal, že během přijímání informací od Ducha soucitů se objevuje mlžný opar a sněžná slepota – připadá mi, že jsem obklopený zdrojem energie, který ve mně probouzí pocit, že jsem někde jinde, ačkoli vím, že jsem nikam neodešel, protože jsem stále vědomě v přítomném okamžiku. Po většinu doby, kdy jsem psal *Mozek a jeho zdraví*, jsem byl zahalený bílým mrakem. Duch totiž chce, abych kromě toho, že vidím obrazy, která slova představují, také vnímal podstatu toho, co lidé ve svém utrpení cítí. Bílý mrak mě má oddělovat od mého osobního života, povinností a zážitků, abych soustředil pozornost pouze na informace a utrpení ostatních. Není to jen přijímání a zapisování informací. Jsou to i zkušenosti a propojení s tím, co lidé potýkající se se zdravotními problémy zažívají. Ten pocit je jako horská dráha smutku a štěstí – smutku z toho, čím si procházejí, a štěstí, že tohle by mohly být dveře příležitosti, které by mohli otevřít, aby překonali nemoc.

Každý rok, jak s Duchem soucitu pracuji na další knize, si všímám, že hlas, který slyším, zůstává stejný, zatímco já se měním. Změna přichází z neustálého uvědomování si, že na naší planetě žije víc než osm miliard lidí, kteří můžou onemocnět, a ne ke všem se dostanou informace, jež dostávám od Ducha. Vědět, že mnozí k živým slovům najdou cestu, ale spousta lidí takové štěstí mít nebude, je jedna z těžkých částí mého poslání. Jako dítě jsem se domníval, že moudrost seslanou seshora bude moci využívat každý člověk, který začne trpět zdravotními potížemi. Teď moje starší já, které ví, že to nemusí být pravda, čelí mému mladšímu já, jež si bylo jisté, že se informace dostanou ke všem na planetě. S každým uplynulým rokem mě toto zjištění mění. Často se Ducha ptám „Proč“ a „Jak to?“ a kladu další otázky, když od něj přijímám informace a píšu knihy o tom, jak těžké je pro nás všechny žít v tomto světě.

Proces psaní mi také umožnil vžít se do toho, čím lidé procházejí. Když jsem se s obtížemi snažil vlézt do sprchy, umýt si obličej, vyčistit si zuby, převléknout se, myslel jsem na to, s čím se chronicky nemocní potýkají, když se snaží provádět tyto každodenní úkony, které zdraví lidé berou jako samozřejmost. Pro ty, kdo trpí bolestivými nebo omezujícími symptomy, můžou takové činnosti představovat horu, na niž musejí vylézt.

Dokázal jsem se také vcítit do chronicky nemocných, protože abych napsal knihu o mozku, přerušil jsem kontakt s důležitými lidmi ve svém životě. Obětoval jsem čas, který jsem mohl trávit se svými nejbližšími. Obvykle nadšeně pozoruji, jak se mi před očima a ušima mění roční období. Rád poslouchám ptačí zpěv. Rád poslouchám, jak fouká vítr. Rád sleduji, jak se mění barva listů a trávy. Nevzpomínám si, že bych něco z toho zaregistroval, když jsem psal *Mozek a jeho zdraví*. Ne že bych si stěžoval. Těchto maličkostí se lze vzdát. Chronicky nemocní nebo trpící lidé musejí přejít mnohem delší mosty, obětují a ztratí toho víc. Vždy na ně myslím, když přijímám informace seshora, aby se ostatní mohli léčit. Radost se dostavuje později, když někdo drží v rukách jednu z mých knih a zahajuje cestu vedoucí k povstání z popela.

To nás přivádí zpět k tomu, proč se z knihy *Mozek a jeho zdraví* staly knihy dvě. Duch soucitu mě nepřestává zásobovat informacemi a mohl bych psát nepřetržitě. Musím být ten, kdo řekne: *To by stačilo*. Potom je potřeba předat informace těm, kdo je potřebují. Chtěl jsem, aby se veškerý materiál vměstnal do jedné knihy a měli jste všechny odpovědi pohromadě. Když mi vydavatel zavolał, že jedna kniha by byla příliš objemná, musel jsem čelit realitě: nikdo nechce držet pětikilovou knihu, a už vůbec ne lidé, kteří se potýkají s neurologickými symptomy.

Zvažoval jsem, jestli bych mohl některé části textu vynechat. Bylo jasné, že odpovědi týkající se léčení a způsobů léčby v knize musejí zůstat. A co části, kde zmiňuji, že vychází mnoho nových lékařských poznatků ohledně chronických nemocí, například že virus Epstein-Barrův způsobuje roztroušenou sklerózu, aniž jsou jako zdroj uvedeny informace Mystického léčitele? Koneckonců se to netýká jenom mě. Poradil jsem se s Duchem soucitu. Rozhodnutí bylo jasné: ukázat čtenářům, že například vzhled do postcovidového syndromu od Mystického lékaře byl sám o sobě odpovědí. Když čtenáři zjistí, že informace kolující po světě pocházejí od Mystického léčitele, naskytne se jim příležitost dozvědět se zde vše, co potřebují, a hlavně jak se léčit.

Stále jsem přemýšlel, jak knihu zkrátit. Některé části budou kontroverzní. Stálo by to za to? Zveřejňování pravdy o příčinách chronických onemocnění je vždy kontroverzní. Hovořím a píšu o tom už roky. Po většinu času nejsou chronicky nemocní lidé respektováni; jako by neexistovali. Je to skrytá kontroverze, kterou si uvědomíte teprve tehdy, když se za ně postavíte

a zveřejníte pravdu, proč trpí. Temnotě se daří u lidí, kteří trpí symptomy, jsou zmatení a nevědí, proč jsou nemocní. Temnotě se daří u chronicky nemocných, kteří se vydávají špatnými směry a ztěžují si cestu. Takže ano, v knize muselo zůstat všechno.

Bylo tedy potřeba udělat z knihy o mozku dva svazky: *Mozek a jeho zdraví* a *Mozek a jeho zdraví: Praktický průvodce*. Vyřešili jsme detaily: Obě knihy vyjdou ve stejnou dobu, aby lidé ihned získali přístup k informacím. V obou budou uvedeny nezbytné léčebné techniky – Detoxikace těžkých kovů, Léčivé nápoje a čtrnáct očí, které lze podle potřeb upravit. Kdyby měl někdo pouze jednu knihu, nebudou mu tyto důležité informace chybět.

Více o tom, co obsahuje tato kniha a co najdete ve druhé, se dozvíte v části „O knize“ na následujících stranách. Každá kniha je napěchovaná informacemi, které můžete využít. Největší ochranu získáte, když si přečtete oba svazky, ať už vám vstoupí do života kdykoli. Rád bych vám poskytl jednu radu, pokud jde o jejich čtení: obsahují komplexní informace, které jsou uspořádané tak metodicky a příhodně, že jakmile je přečtete, možná si je budete chtít přečíst znovu, aby vaše duše a mozek měly možnost vše přijmout a uložit. Nespěchejte. Až budete připraveni, knihy si opět přečtete. Pokaždé možná objevíte důležité věci, kterých jste si předtím nevšimli.

S požehnáním,
Anthony William, Mystický léčitel

„Nejste vadní ani slabí. Utrpení jste si nepřivodili vy.
Symptomy a onemocnění jste si nezpůsobili,
nezhmotnili ani nepřitáhli. Za to, že jste se ztratili, nemůžete.
Nyní se vám dostane odpovědí, které si zasloužíte.“

– Anthony William, Mystický léčitel

O KNIZE

Tato kniha je průvodce, který vám pomáhá přežít na cestě životem.

V první části „Příběh vašeho mozku“ se dozvíte, proč váš mozek potřebuje pomoc. Co se děje v mozku a v nervové soustavě, že trpíme jako nikdy dřív? Co znamená mít statický mozek, slitinový mozek, virový mozek, emoční mozek, zanícené kraniální nervy, vyhořelý mozek, závislý mozek, kyselý mozek? Když budete vědět, co ovlivňuje mozek a přispívá k současné epidemii duševního, emočního a fyzického utrpení, konečně najdete cestu léčení.

Druhá část „Vymývání mozku“ vám poskytne informace o tom, jak můžete chránit sebe a svoji rodinu před módními pastmi týkajícími se zdraví a přetrvávajícími mýty, kvůli nimž jsme stále nemocní a ztraceni. Proč není filozofie „všeho střídmě“ tak neškodná, jak se zdá? Proč mikrodávkování, alkohol a kofein nepřinášejí slíbené prospěšné účinky? Co znamená povyk kolem potravinových hodnotových systémů? Odpovědi jsou zde.

Ve třetí části „Mozkoví potíživé“ se dozvíte o vystavení toxinům a o problematických látkách, které jsou součástí našeho každodenního života a poškozují zdraví mozku a nervové soustavy. Obsahuje podrobnosti o tom, čemu a jak jsme vystaveni a jak mozgoví potíživé pronikají hematoencefalickou bariérou nebo způsobují problémy v jiných částech těla, následkem čehož dochází k oslabení mozku, a poskytne vám novou obrannou linii proti hrozbám, které nás obklopují.

Kapitoly ve čtvrté části „Mozková invaze“ vysvětlují pravdu o několika z nejběžnějších, matoucích a složitých onemocnění. Díky vhledům do úzkosti, deprese, poruch příjmy potravy, obsedantně-kompulzivní poruchy (OKP), bipolární poruchy, Alzheimerova a demence konečně pochopíte sebe a své blízké.

A ve stejném duchu prozrazování odpovědí týkajících se toho, co tolik lidí omezuje v životě, se nese pátá část „Objasnění vaší bolesti a utrpení“, kde jsou vysvětleny příčiny více než stovky symptomů a nemocí. Když se potýkáte se symptomem nebo onemocněním, není to slabost ani selhání, ani doživotní trest. Zdraví vám poškodilo působení toxických látek, které jsou přítomné v našem světě. Když budete znát příčiny, nebudete už muset žít ve strachu nebo si připadat poražení.

Šestá část „Záchrana mozku“ je regenerační oáza. Dozvíte se, jak se naladit na svůj mozek a přirozené procesy těla, abyste mohli léčit a chránit mozek a nervovou soustavu. Najdete zde informace, díky nimž můžete ihned začít mozek podporovat, a také zjistíte, jakou výživu mozek a nervová soustava potřebují, aby posílily a dobře fungovaly. Nechybějí informace o nedostatku živin a krevních testech. Najdete zde také Léčivé nápoje a další varianty oblíbeného Detoxikačního smoothie a několik léčebných pročistění, která posílí mozek a nervovou soustavu.

(Další možnosti léčení najdete v knize *Mozek a jeho zdraví: Praktický průvodce*. V části „Evangelium doplňků stravy“ jsou pravidla týkající se výběru a užívání doplňků, devět Šokových

terapií poskytujících okamžitou úlevu a dávkování doplňků stravy pro více než tři sta symptomů a onemocnění. Najdete tam také více než sto léčivých receptů, informace o potravinách a doplňcích stravy, které hatí léčebný proces, a účinné meditace a techniky, jež posilují duši a pomáhají léčit mozek.)

Sedmá část „Vysvětlení nejasností“ nabízí informace všem, kdo chtějí vědět víc o tom, jak jsme se do této situace dostali. Jak chápeme svět, kde lékařský pokrok spoluexistuje s epidemií chronických onemocnění a duševními problémy? Čím se informace Mystického léčitele liší od ostatních zdravotnických článků, které jste četli? Kde jsou citace? Kapitoly objasňují nejasnosti panující v oblasti zdraví a proč nyní, víc než kdy jindy, jsme v tom všichni společně. Je načas, aby se vrátil soucit.

Chcete-li se dozvědět víc o zdroji informací v této knize, odpovědi najdete v kapitole „Jak jsem se stal léčitelem“, která následuje po sedmé části. Zde uvedené informace nepocházejí od vědců, zájmových skupin, zpackaných výzkumů, zkostnatělých hodnotových žebříčků, influencerů ani trendových pastí. Jsou to živá slova, která vás mají povznést nad moře nejasností.

Mozek a jeho zdraví je zde pro vás, abyste z něj mohli stále čerpat. Pište si poznámky na okraje stránek. Zakládejte si pasáže, které si chcete přečíst znovu. K živým slovům se můžete vracet a připomínat si je – ta velice praktická, například jak se vyhýbat působení různých toxických látek, a ta podstatná, jako například: Bolest jste si nezpůsobili vy. Symptomy jste si nevytvořili. Nemoc jste si nevytvořili. Příčiny vašeho utrpení jsou skutečné a pomocí zde uvedených informací je dokážeme odstranit. Když víme, jak proplouvat světem, máme sílu se uzdravit.

„Největší obrannou linií proti hrozbám ohrožujícím náš mozek
a neurologické zdraví je sám mozek.

Když mozek využijeme k získání informací,
které mají náskok před lékařským výzkumem a vědou,
můžeme se zbavit chronického utrpení a nabýt zpět sílu.“

– Anthony William, Mystický léčitel

ČÁST I

MUSÍME SE PROČIŠŤOVAT

„Příliš pozdě zjistíte, že jste sami a zranitelní.
Možná to nezjistíte nikdy. Vaše tělo začne chátrat,
játra selhávají, ledviny oslabují nebo máte mrtvici
či předčasný infarkt dřív, než se vám naskytne možnost
dostat se k informacím týkajícím se mozku,
o nichž jste předpokládali, že budou k dispozici,
až je budete potřebovat. Nikdy si neuvědomíte,
že zdravotní problém nastal, protože tělo zaplatilo za to,
že svět neví, jak chránit mozek.

Změňme to.“

– Anthony William, Mystický léčitel

Zachraňte svůj mozek

Na toto se připravujete celý svůj život. Každý bedekr, každý příběh, každá moudrost, každé video o cestách ostatních na sociálních sítích – všechno jste prostudovali a věděli jste, že nastane čas, kdy vyjdete ven a vydáte se na vysněnou túru. Teď už jenom zbývá sbalit si do batohu nezbytné věci.

Mapa a kompas? Mám.

Voda? Mám.

Proteinové tyčinky? Mám.

Kšiltovka, telefon, sluneční brýle, doklady, lékárnička, náhradní oblečení, peníze pro případ nouze, klíče od domu a od auta; každá věc je na svém místě.

Víte, že to nebude hračka. V období sucha možná budou zdroje vody vyschlé, na stezce možná budou balvany a čekají vás nebezpečné průsmyky. Slyšeli jste o lidech, kteří se tam nahoře zranili. Slyšeli jste tragický příběh o turistovi, který se nevrátil. Přesto jste si jistí, že budete v pořádku. Jste připravení, a jakmile se ocitnete na vrcholu, naskytnou se vám úchvatné výhledy. Nyní je načas vydat se na cestu, o níž jste vždy snili.

Když vyrazíte, pod nohama vám praskají větvičky. Když se poprvé zhluboka nadechnete, do nosu vás udeří vůně mechu, a ptáci zpěvem oznamují váš příchod. Zasníte se. Přesně takhle jste si to představovali. Cítíte, že adrenalinový přívál nervozity se mění ve vzrušení.

Jste tak odhodlaní dosáhnout vrcholu, že cestou neděláte přestávky. Kladete jednu nohu před druhou, je to jedna malá výzva za druhou a každá vám dává pocit úspěchu. Neznepokojuje vás, že se otepluje, ani horkost ve tvářích, ani namáhavý dech, neboť víte, že se blížíte k odpočívadlu, kde se budete moci občerstvit.

Konečně jste přišli na malou náhorní plošinu. Stromů a turistických ukazatelů je tam pokrovnou, a proto se zastavíte, abyste se podívali do mapy. Jenomže v přední kapse batohu, kam jste si určitě mapu a kompas uložili, kromě starého účtu z čistírny nic není. Mapa a kompas musely vypadnout. *Jestli půjdu dál nahoru, dostanu se tam*, usoudíte.

Po necelém kilometru jste ztraceni. Klesnete na kolena a po hodinách putování na místo, které jste viděli na mnoha obrázcích na sociálních sítích, se potřebujete napít. Je čím dál větší horko. Když jste před několika hodinami opustili parkoviště, teploměr v autě ukazoval dvaatřicet stupňů, a víte, že i v nadmořské výšce, kde se nacházíte, je teplota dokonce ještě vyšší. Sáhnete do postranní kapsy batohu – láhev s vodou tam však není. Sevře se vám srdce. Najdete jenom obal od žvýkačky. Začíná se vás zmocňovat panika a snažíte se uklidnit pozitivními myšlenkami.

Bude to v pořádku, říkáte si, i když vám začíná škubat ve svalech. Aspoň mám svačtinu. Když rozeprnete další kapsu, proteinové tyčinky v ní nejsou. Jenom kancelářská svorka.

Aspoň si můžu nasadit kšiltovku, abych se chránil/a před sluncem, a zavolám někomu o pomoc, pomyslíte si a vzápětí zjistíte, že ani kšiltovka a telefon v batohu nejsou; místo nich najdete víčko od propisky a tři roky starý lepicí papírek se vzkazem, který už nedává smysl.

Začnete prohledávat batoh, jestli neobjevíte něco, co by vám pomohlo. Zoufale rozeprínáte všechny zipy, dokonce batoh vyklepete, ale nic užitečného v něm není. Sluneční brýle, doklady, lékárníčka, náhradní oblečení, dokonce peníze a klíče jsou pryč. Na zem spadnou pouze drobné mince, prázdná tubička od balzámu na rty, stará jmenovka, slámové brčko a malá vybitá baterie. V batohu není nic z toho, co byste mohli v případě nutnosti potřebovat.

Jaký bude váš další krok? Zůstanete na místě, kde se nemůžete schovat do stínu před sluncem, a budete doufat, že se objeví turista, který vám pomůže dřív, než bude příliš pozdě? Nebo se vydáte dolů? Netušíte, jak daleko vás nohy unesou, a dokonce si nejste jistí, zda přesně víte, kudy se jde zpátky. Máte žízeň a trpíte závratí. Víte, že ani jedna z možností není sázka na jistotu. Víte pouze to, že jste tam uvázli a ocitli se v krizové situaci.

Toto je náš příběh o přežití v každodenním životě. Když se řídíme módními trendy a snažíme se najít něco, co pomůže léčit neurologické, emoční, duševní a ostatní symptomy a onemocnění související s mozkem, můžeme dopadnout stejně jako turista, který se bez jídla a vody ztratil ve sluncem vyprahlé pustině. Takové nebezpečí nám může hrozit, pokud se nedozvíme pravdu o tom, jak můžeme zachránit svůj mozek.

PRÁZDNÉ ODPOVĚDI

Stejně jako v oné metaforické túře je snadné se domnívat, že jsme na život dobře připravení. Někteří z nás vědí, že existují skutečné a děsivé hrozby – Alzheimerova choroba či mozkové nádory jsou jen některé z nich –, a proto si zaplňujeme hlavu neurovědeckými studiemi, teoriemi o telomerách, trendy bojujícími proti stárnutí a varovnými historkami o konzumaci příliš velkého množství cukru a nedostatku proteinů. Triviálnosti týkající se mozku shromažďujeme stejně, jako si do batohu dáváme mapu, jídlo a vodu a myslíme si, že se vyzbrojujeme nezbytnými vědomostmi ohledně toho, jak se nejlépe starat o svůj mozek a mysl. Myslíme si, že všechno, co jsme se dozvěděli, nás zachrání. Myslíme si, že to v případě potřeby budeme mít po ruce, až budeme stoupat na své vlastní hory – až si budeme plnit sny a hledat smysl života.

Co se děje, když potřebujeme odpovědi týkající se mozku, nervů a duševního zdraví? Když začneme trpět psychickou otupělostí nebo depresí nebo depersonalizací nebo strachem nebo migrénou nebo obsedantně-kompulzivní poruchou nebo závratí, nebo přestane-li být blízka osoba sama sebou? Ukáže se, že triviálnosti, které jsme shromáždili a považovali je za odpovědi, jsou mylné informace, falešné stopy, zbytečné placené studie, neprůkazné teorie, marketingové pastě, pyramidová schémata, multilevelový marketing a chytlavé, neprospěšné úryvky ze sociálních médií a podcastů. Ukáže se, že shromážděné vědomosti jsou stejně zbytečné jako stará účtenka, vybitá baterie nebo lepicí papírek se vzkazem. Zjistíme, že je nám špatně, jsme dezorientovaní, daleko od domova, slunce praží a nemáme nic, co by nám pomohlo.

Naše cesta životem není tak krásná, jak jsme předpokládali, a stává se z ní nekonečné putování z jedné lékařské ordinace do druhé, během něhož doufáme, že nespadneme z útesu. Specialisté, neurologové, lékaři funkční medicíny, psychiatři – všechny žádáme o pravdivé odpovědi. Když odejdeme z ordinace dalšího specialisty a stále trpíme OKP, úzkostí, depresí, bolestí hlavy, zamlženým viděním nebo tiky a křečemi, víme, že dokonce i věci v batohu odborníka jsou užitečné stejně jako obaly od žvýkaček a víčka od propisek.

DŘÍV, NEŽ BUDE PŘÍLIŠ POZDĚ

„Vědomosti“ o zdraví mozku mohou působit jako fata morgána. Neurovědecké názory jsou tak lákavé a vznešené, že vám dávají falešnou naději. Že je falešná, si uvědomíte, když už je příliš pozdě. Informace o mozku se zdají být tak přesvědčivé, tak důvěryhodné, ale ve skutečnosti nejsou. Vypadá to, jako by hráči na poli zdraví měli všechno v kapse. Informace o mozku nám připadají tak odůvodněné, tak pravdivé, tak skutečné, tak pokročilé, avšak žádná z nich na situaci chronicky nemocných nic nezmění. Když části pravdy pronikají do debat o neurologickém zdraví – konkrétně začnou-li zdravotnické komunity využívat informace Mystického léčitele (například že toxické těžké kovy způsobují úzkost), aniž uvádějí zdroj –, ta pravda se stává kontaminovanou, překroucenou a zkorumpovanou, protože ji zároveň smíchají s nepravdami, což si někdy ani neuvědomují. Informace zachraňující mozek, které nám tyto zdroje slibují, zůstávají stále mimo náš dosah. Představa, že by nás spasil, byla vždy klamná.

Teprve až začnete trpět neurologickým symptomem, duševními nebo emočními potížemi nebo onemocněním souvisejícím s mozkem, dojde vám, jak málo se toho o mozku ví. Teprve tehdy přestanou mylné informace a chybné kroky dávat smysl. Tipy a trendy týkající se mozku jsou vhodné pro ty, kdo se s výše uvedenými zdravotními problémy nepotýkají. Když trpíte, pochopíte to. Tehdy si uvědomíte, že jste ztracení a váš batoh je prázdný – a vždycky byl. Tehdy uvidíte podstatu faty morgány.

Rady ohledně zdraví mozku určené lidem, kteří mají velice málo neduhů nebo se snaží zlepšit své zdraví, jsou klamavé. Vždy byly. Když někdo na sociálních sítích sdílí příspěvek o tom, že zdravotní problém, který se zdá být podobný vašemu, pomohl zmírnit módní trend, nevíte, jestli byla dotyčná osoba opravdu nemocná. Na monitoru nemůžete vidět, jestli trpěla tak, jako trpíte vy.

Dozvědět se, co skutečně pomáhá, může vnést trochu světla do rozdílu mezi trendovými informacemi pro někoho, kdo se se žádným onemocněním nepotýká, a užitečnými a důležitými informacemi pro člověka, jehož kvalitu života výrazně snižuje onemocnění související s mozkem: psychická otupělost, kterou nezlepšuje (a vlastně zhoršuje) trocha kofeinu ani návštěva oblíbeného obchodu nebo restaurace; otupělost, která ho zpomaluje; neurologické symptomy, které člověku neustále připomínají, že je něco v nepořádku; úzkost nebo deprese, které se ze stupně 1 – mírný strach a smutek – přesouvají na ochromující stupeň 10.

Kvůli zavádějícím tipům, lstím, trendům a zdánlivě odborným radám, jak se starat o mozek, děláme, pokud jde o naše zdraví, po desetiletí – *po generace* – špatné kroky. Minulost se opakuje, trendy se stále vracejí. Každých pět let se objeví další lidé, kteří se necítí dobře a jsou připraveni řídit se zdánlivě chytrými doporučeními ohledně mozku. Mají k dispozici spoustu módních opakujících se rad. V dnešní době se zdá, že všude, kam se podíváte, je odborník na

mozek. Zdá se, že každý lékař je odborník na neurovědu. A téměř vše, co se nabízí k podpoře zdraví mozku, je opak toho, co mozek potřebuje. Každý, kdo něco prodává, tvrdí, že je to dobré pro mozek, přičemž ve skutečnosti to ve většině případů mozku nepomáhá.

Symptomy a onemocnění dalece předčily hranice lékařského výzkumu. Lékařský průmysl nedokáže držet krok s utrpením lidí. Symptomy a nemoci měly vždy náskok před lékařským výzkumem a vědou. Existují onemocnění mozku, která dokonce ještě nejsou ani za mozková považována, neboť lékařský výzkum a věda jsou pozadu. Existují symptomy a nemoci, o nichž ani nejlepší neurolog neví, že souvisejí s mozkem. Neurologické a mozkové symptomy dosáhly nových úrovní a překonaly zastaralý pohled lékařského výzkumu a vědy na to, co nemoc nebo symptomy jsou. Nedoáváme se o tom, neboť lékařský průmysl má pověst a image, které si musí zachovat. Každá rada týkající se mozku, kterou slyšíme, zní pokrokově – dokud se jí nemusíme řídit a nezjistíme, že nefunguje.

Je to jako stoupat na horu: příliš pozdě odhalíte, že jste sami a zranitelní. Možná se vám to nepovede nikdy. Vaše tělo začne chátrat, játra selhávají, ledviny oslabují nebo máte mrtvici či předčasný infarkt dřív, než se vám naskytne možnost dostat se k informacím o mozku, o nichž jste předpokládali, že budou k dispozici, až je budete potřebovat. Nikdy si neuvědomíte, že zdravotní problém nastal, protože tělo zaplatilo za to, že svět neví, jak mozek chránit.

Změňme to.

ZACHRAŇTE SVŮJ MOZEK, ZACHRAŇTE SVŮJ ŽIVOT

Co v nitru nás nutí zachraňovat svět? Co v nitru může za to, že nechceme vidět, jak někdo trpí, nebo sledovat, jak něco mizí? A že chceme zachránit stromy? Proč nepokácet poslední z úchvatných starých dubů? Proč je chceme zachovat? Proč chceme udržet oceány čisté? Proč zpomalíme, když ulici přebíhá pes? Proč chceme chránit druhy zvířat, jimž hrozí vyhynutí? Proč nechceme přijít o tvory na naší planetě?

Kdesi v nitru máme touhu zachraňovat. Když najdeme ptáče vypadlé z hnízda, co nás okamžitě napadne? *Co bych měl udělat? Jak bych se měl o něj postarat? Měl bych koupit kapátko a snažit se ho napojit?* I když v tu chvíli nemůžeme nic z toho provést, chceme mu pomoci. Částečně to souvisí s instinktem, kdy neradi vidíme, že někdo zemře nebo něco přijde nazmar, ať už je to keř v zahradě, nebo larva, již jsme našli pod kamenem, nebo krabice od bot. Kolikrát jste slyšeli, jak někdo říká *Zachráníme to?* Cenu pro nás může mít záchrana téměř čehokoli. Když kamarád řekne: „Zbyla mi půlka sendviče,“ odpovíte: „Schovej si ji na později.“

Kéž bychom věděli, jak zachránit zdroj, který nám umožňuje starat se o okolní svět: svůj mozek. Ochraňovat mozek je jedním z hlavních úkolů těla. Filtrační a neutralizační funkce jater ochraňují mozek. Imunitní systém se zaměřuje na likvidaci toxinů a patogenů, aby se nedostaly do mozku. Nadledviny uvolňují specifické adrenalinové směsi, které pomáhají posilovat mozek a tělo v období silného stresu, tíživých životních situací a ztrát. Stejně jako máme vrozenou touhu zachránit ptáče, naše tělo nechce, aby mozek vypadl z hnízda a poranil se. Tělo nechce vidět, jak je mozek zesláblý, vyčerpaný nebo nemocný. Mnohé z tělesných funkcí mají mozek ochraňovat. Je-li zdravý, máme sílu pečovat o své tělo a tyto funkce podporovat. Je-li vyčerpaný, schopnost starat se o tělo a o ostatní ztrácíme.

Většina z nás vede život odpojený od toho, co mozek a tělo potřebují. Je to proto, že většina lidí netuší, co mozek a tělo opravdu potřebují. Víme, jaké jsou naše povinnosti, co potřebují ostatní, nebo co potřebuje mládě veverky nebo ptáče vypadlé z hnízda, co potřebují stromy, oceány a planeta. Zároveň, pokud jde o naše každodenní poslání naplňovat potřeby svého mozku a těla, je touha ochraňovat manipulována. I lidé, kteří věnují péči o sebe velkou pozornost, se nestarají o mozek – a dokonce tuto činnost sabotují, aniž to tuší.

Musíme se chránit. Jedná-li se o naše zdraví, nemůžeme předpokládat, že zdroje, které nám nabízejí rady, nebyly zmanipulovány. Nemůžeme předpokládat, že úmysly každého člověka, jenž dává rady, jsou dobré. Někdo může souznít se svojí touhou zachraňovat, zatímco někdo jiný nikoli. Touhu zachraňovat v sobě nemá každý člověk. Všichni víme, že na světě žijí špatní lidé, jejichž zájmem není chránit nás nebo naše mozky. Existují lidé, kteří v nás dokážou probudit pocit, že jsme zavrhováni, diskreditováni, ignorováni, zrazováni. Svět dokáže být krutý a krutost vychází z mozku, ne ze srdce. Zasloužíme si být důkladně informováni, abychom se mohli o sebe a své blízké starat.

Máme vrozenou touhu zachránit cenný život. Naše játra, imunitní systém, nadledviny mají vrozenou touhu zachránit cenný mozek. Klíčem je zjistit, jak se k nám dostávají mylné informace, abychom své počínání mohli přizpůsobit tak, aby bylo v souladu s posláním těla. Kromě své rodiny nebo zvířete nebo mořského života nebo světa se snažíme zachránit svůj mozek. Pouze když spojíme síly s posláním svého těla chránit mozek, budeme mít potenciál zachránit všechny životy, které chceme zachránit – včetně svého.

VÁŠ MOZEK ČEKÁ

Rovněž je důležité rozpoznat, co bychom zachraňovat neměli – které mylné informace můžeme zapomenout – a také které moudré rady nemáme zavrhovat. Ve svých hektických životech někdy zahazujeme nejcennější informace, které se k nám dostaly. Nevědomě se můžeme zbavovat nejprospěšnějších rad, které jsme obdrželi, a uchovávat ty nejméně užitečné.

Nikdo z nás nechce, aby mu uniklo to, co by ho mohlo zachránit. Něco takového si nemůžeme dovolit. Potřebujeme správné informace, abychom ohledně svého zdraví mohli učinit co nejlepší rozhodnutí. Ať jsou vaše zázemí a perspektiva jakékoli, v této knize se dozvíte, jak se léčit, udržet si zdraví a zachránit svůj mozek, abyste mohli vést lepší a smysluplnější život.

Váš mozek oplývá mnohem větší schopností se léčit, než lékařský výzkum a věda tuší. Váš mozek čeká, až zjistíte, že je potřeba odstranit vetřelce, například průmyslem vytvořené patogeny a toxiny, které do něho pronikly. Váš mozek čeká, až získáte přístup k informacím přesahujícím převážně zkorumpovaný lékařský průmysl, který má prospěch z toho, když mozek zůstává zesláblý a nemocný. Mezitím jsou ovšem stále pod ochranou průmyslová odvětví zodpovědná za to, že se mozgoví potíživé dostávají do mozku a způsobují jeho onemocnění. Průmysl, který tráví naše mozky a těla, nemá duši. Mozek má duši – a to znamená, že pokud jde o léčení a záchranu vašeho života, je možné cokoli.

VY MÁTE MOC

Už nejste ztraceni. Už nejste sami v pustině, opuštění teoriemi a názory, které jste shromáždili cestou a myslili si o nich, že vám pomůžou. Jak exponenciálně přibývá chronických onemocnění souvisejících s mozkem, rychleji než kdykoli v minulosti, můžete díky vědomostem získat sílu bránit se – vymanit se ze stoupajícího přílivu neurologických symptomů a nemocí. Můžete zažít pocit klidu, že se v blízké budoucnosti nestanete dalším číslem ve statistice.

Připojujete se k léčebnému hnutí, komunitě milionů lidí na celém světě, kteří využívají informace Mystického léčitele k tomu, aby se jim vrátily jejich životy. Tento průvodce je váš příběh přežití – váš příběh o tom, jak jste zjistili, co je špatně a jak to napravit. Je to váš příběh úlevy, léčení a vítězství. Tato živá slova zde pro vás budou už navždy.

Vy jste síla tohoto hnutí. A váš příběh o léčení je příběhem o záchraně životů ostatních lidí. Když zachráníte sami sebe, stanete se důvěryhodným rádcem pro své děti, svoji rodinu, přátele a kohokoli, kdo si vyslechne váš příběh. Ať už se někdy dozvíte, kolika lidem jste pomohli, nebo ne, vězte, že vaše vyléčení má obrovský význam.

Největší obrannou linií proti hrozbám ohrožujícím náš mozek a neurologické zdraví je sám mozek. Když mozek využijeme k získání informací, které mají náskok před lékařským výzkumem a vědou, můžeme se zbavit chronického utrpení a získat zpět svoji moc.

Statický mozek

Když hovoříme o mozku, nazýváme ho „mozek“. Vnímáme ho jako kulatý, jedinečný orgán. V každodenním životě o něm mluvíme následovně:

„Nefunguje mi mozek.“

„Co máš s mozkem?“

„Můj mozek je jako vymetený.“

„Mám výpadek mozku.“

„Vypnul mi mozek.“

„Máš mozek?“

Odpojujeme se od mozku. Mozek považujeme za samostatnou, izolovanou jednotku.

Někdy se odpojíme ještě víc a o mozku mluvíme jako o „hlavě“. Když se někdo potýká s emočními nebo fyzickými problémy, můžeme se zeptat: „Jak jsi na tom s hlavou?“

Ovšem raději bychom se měli ptát: „Jak se dnes daří tvým neuronům?“ Kdybychom o hlavě a mozku hovořili takhle, pochopili bychom, co se v nich děje. Místo abychom mozek viděli jako hroudu šedé hmoty, je lepší vnímat ho jako seskupení neuronů – mozek je složitý orgán, který obsahuje miliardy neuronů. Kdybychom mozek nazývali prostě *neuronem*, lépe bychom pochopili, jak ho máme chránit a co je s ním špatně.

„Mým neuronům? Co tím myslíš?“ by byla pravděpodobně odpověď, které byste se dočkali, kdybyste se někoho zeptali, jak se daří jeho neuronům. Je to proto, že nás neučí, abychom byli v kontaktu se svými neurony nebo centrální nervovou soustavou.

Kdyby nás to učili, věděli bychom, že mnoho výzev, s nimiž se v oblasti zdraví potýkáme, souvisí s tím, že neurony mají problémy, ať už způsobené nedostatkem živin nebo jiných důležitých látek, nebo kontaminací toxickými těžkými kovy a jinými škodlivými látkami nebo virovými toxiny a jedy, nebo poškozením neuronů následkem horka vyvolaného elektrickým proudem a přívalem adrenalinu z reakce boj, nebo útěk, nebo emočních zranění.

Když někdo navštíví psychiatra nebo terapeuta kvůli emoční nebo duševní podpoře, neurony obvykle bývají poslední věc, na kterou odborník či klient pomyslí. Ovšem s tím, proč člověk vyhledal pomoc, neurony úzce souvisí. Brát mozek jako skupinu neuronů, nebo dokonce jako jeden neuron, je lepší než ho vnímat jako „mozek“. *Mozek* je totiž tak trochu tajemné slovo. Od problémů v samotném mozku nás udržuje v patřičné vzdálenosti. Brání nám do něj nahlédnout hlouběji.

Je známo, že mozek může utrpět stovky různých fyzických zranění, ale přesto jsou všechna označena jako „poranění mozku“. Existuje také zranění způsobené emočním nebo duševním

zneužíváním nebo traumatem nebo strádáním, které nás ovlivňují emočně. Neurověda toto teprve začíná připouštět na základní úrovni. I kdyby byla podstata zranění mozku pochopena, stále by převládala tendence nepátrat, co se v mozku opravdu děje. To nám brání zjistit, co je špatně a jak mozek léčit nebo chránit.

Tajným cílem je udržovat nás od mozku odpojené. Nikdy předtím nám nevymývali mozek tak moc jako v současnosti. Průmysl chce, abychom byli odděleni od toho, co se děje v našich mozcích. Když říkáme, že máme problém v hlavě, aniž chceme znát příčinu, průmysl je spokojený – protože vědět víc by znamenalo dostat se blíž k pravdě o špatnostech páchaných v lékařském světě a ostatních průmyslových odvětvích. Pro utajovaný lékařský průmysl (do něhož nejsou vaši lékaři a jejich zdravotnické komunity zasvěceni) je nejlepší udržovat odborníky ve veřejně známém lékařském průmyslu v nevědomosti, stejně jako je nejlepší udržovat v ní lidi trpící onemocněními mozku. Tak nemáme přístup k tomu, co se opravdu děje a proč.

Vědět, že vaše onemocnění nebo symptom má spojitost s mozkem, a pochopit, jak to souvisí se zbytkem nervové soustavy, jsou důležité a často chybějící části v našem smýšlení o svém zdraví. Když vnímáte mozek jako skupinu neuronů, máte větší šanci zmírnit symptomy a onemocnění, které s ním souvisejí, vyléčit mozek a spojit se s ním na všech úrovních.

NEURONOVÁ SÍŤ

Pokud jde o mozek, znamenají neurony prakticky všechno. Léčení symptomů a onemocnění – ať už jsou tradičně spojovány s mozkem, nebo ne – závisí na pochopení neuronů, které se v něm nacházejí.

Neurony (typ nervové tkáně) zajišťují komunikaci v nervové soustavě, umožňují jí odesílat a přijímat vzkazy. Podstata neuronů tkví ve vstupu a výstupu.

Neurony jsou přepisovatelé. Představte si, že jsou ve vašem mozku miliardy pidilidiček, každý sedí před počítačem a snaží se rozšifrovat informace přicházející ušima nebo očima nebo ostatními smysly (například čichem, chutí nebo dotykem). Prací neuronů je dát smysl tomu, co zažíváte, a poslat to dalšímu neuronu v mozku. Ideálně by informace za (a) měly cestovat k dalšímu přepisovateli (neuronu) bez přerušování a za (b) by další přepisovatel (neuron) měl přijmout rozluštěnou informaci, v případě potřeby k ní připojit efektivní a přesný dodatek, a připravit ji k odeslání dalšímu človíčkovi (neuronu) v mozku.

Mozek si můžete představit jako maličké kosmické plavidlo, které letí vesmírem. Neurony jsou miliardy mimozemšťanů, které v něm spolu komunikují. Je tam také nejvyšší bytost, která na všechno dohlíží – vaše duše.

Informace přijímané smysly nejsou jediné, které neurony rozluští a předají dál. Rovněž překládají informace týkající se tělesných procesů. Neurony souvisejí s každou činností, kterou tělo vykonává, a jejich zdraví určuje, jak příjemně se cítíte na duchu a na těle. Neurony se tedy podílejí na duševním a fyzickém zdraví. Když trpíte i nejmírnějšími symptomy souvisejícími s mozkem, například slabou únavou nebo slabou psychickou otupělostí, je to proto, že neurony nedokážou správně předávat informace další skupině neuronů. Na trase, kudy protéká elektrický proud, je překážka. Cestu v synapsích něco blokuje a elektrické impulzy, které neurony

vysílají, se nedostanou k ostatním neuronům, které ty informace potřebují – nebo se k nim dostanou jenom částečně.

S tímto se můžete setkávat v každodenním životě, když někomu vyprávíte o jablkách a zjistíte, že si dotyčný po celou dobu myslel, že mluvíte o pomerančích. Jakákoli překážka v neuronech může znamenat, že informace, které neurony zpracovávají, se pozmění a ovlivňují schopnost člověka soustředit se, poslouchat nebo správně přijímat informace z rozhovoru nebo příběhu. Potom můžete vyprávět odlišnou verzi původní historky. Takhle může docházet k překrucování faktů a vznikají клеветы a pomluvy. Jak se příběh předává dál, u každé osoby prochází kontaminovanými nebo oslabenými neurony nebo neurony, kolem nichž se vyskytují překážky, a příběh se mění.

ROZPTÝLENÝ MOZEK

Jak elektrický proud cestuje systémem neuronů, kde jsou překážky, může zeslábnout – to znamená, že elektřina v mozku se nešíří v plné kapacitě. Skupina neuronů může obdržet plně nabitý elektrický impuls – který je plný informací –, ale během procesu jeho příjmu, registrace a odeslání další skupině neuronů může dojít k jeho oslabení. Když elektřina zeslábně, informace v ní obsažené můžou být zkreslené a pozměněné.

Informace v elektrickém proudu jsou cosi záhadného a nepochopeného. Elektrický proud není pouze elektřina šířící se mozkem. Jsou to také informace, které obsahuje. Myšlenka není něco, co sídlí v neuronech a v gliových buňkách – mozkové tkáni – a zůstává tam. Myšlenka může putovat s elektrickým proudem, který opouští neuron. Elektřina dokáže přenášet obrovské množství informací.

Elektřina cestující mozkem může dokonce nést informace, které nepoužijeme. Nevšímáme si jich, protože se soustředíme na něco jiného. Snažíme se někomu sdělit něco, co je obsaženo v elektřině, a zároveň opomíjíme to ostatní. Můžeme mít pocit, že jsme chtěli ještě něco dodat, avšak nevíme co, neboť to už zmizelo. Náš společník se může zeptat: „Chtěl jsi říct ještě něco dalšího?“ a my odpovíme: „Ano, ale nevzpomínám si, co to bylo, protože jsem myslel na něco jiného.“ Nejedná se o výpadek paměti. Informace se ztratila v mozkové elektrické rozvodné síti.

Poškozené neurony můžou měnit myšlenky a to, jak člověk vnímá informace. Poškozené neurony znamenají, že elektřina je narušená a špatně organizovaná. Jak elektřina putuje synapsemi a míří k ostatním skupinám neuronů, informace v ní obsažené můžou být pozměněné ještě předtím, než do nich pronikne. A pokud jsou některé neurony v další skupině poškozené nebo blokováné, informace jsou opět pozměněné, když skupinu neuronů opouštějí, aby se vydaly k další. Není to pouze mozková tkáň, kde se uchovávají myšlenky a která ovlivňuje, jak se cítíme a fyzicky fungujeme. Podílí se na tom rovněž elektrický proud.

Jednou z prací neuronů je předávat informace miliardám gliových buněk, kde se skladují, katalogizují a třídí. Jsou-li gliové buňky ucpané, kontaminované, nasáklé, zdeformované nebo zmutované jedy a toxiny, mezi systémem neuronů a systémem gliových buněk může dojít k odpojení. Gliové buňky můžou ztratit schopnost správně skladovat informace.

Některé neurony dokážou provádět namátkovou kontrolu a vytvářet křížové odkazy mezi novými a starými informacemi. Když jsou tyto neurony zdravé, mají neomezený přístup do

skladovacích prostor v gliových buňkách, kde jsou uloženy staré informace z minulosti, dokonce z doby předtím, než došlo k poškození neuronů. Elektřina vystřeluje z těchto neuronů ve vlnách, valí se podél gliových buněk, sbírá informace a potom se s nimi vrací do neuronů.

Když elektřina narazí na *poškozený* neuron, dochází k malým vnějším výbuchům, podobným slunečním erupcím. Exploze pronikají do sousední mozkové tkáně a gliových buněk, shromažďují střípky informací a potom, jak slábnou, se do neuronu vrací s chaotickými informacemi. Jelikož neuron je už nějakým způsobem poškozený, nemá sílu je utřídit a chaotické informace cestují z jednoho poškozeného neuronu do dalšího poškozeného neuronu.

Každý člověk může vnímat stejnou událost jinak proto, že poškozené neurony si předávají neutříděné informace. Například kempujete s přáteli u jezera a najednou se zabýváte. Jedna osoba může říct: „Byla to světluška.“ Někdo jiný: „Byla to padající hvězda.“ Další si myslí, že se jednalo o přední světlo kamionu jedoucího v dáli na horizontu.

Když se chceme někoho zeptat, jestli se cítí dobře, měli bychom pokládat následující otázky: „Jak se má elektřina ve tvém mozku? Je chaotická? Jak se dnes daří tvým neuronům? Zregenerovaly se některé během spánku? Zahřívají se gliové buňky příliš? Jsou dnes tvé neurony nasáklé toxiny?“ Takový rozhovor o mozku by přinesl zcela nové pochopení našich onemocnění.

PŘEDÁVÁNÍ INFORMACÍ

Je-li neuron kontaminovaný toxickou látkou nebo jakkoli poraněný či poškozený, ovlivní to informace, které jím v elektrickém proudu procházejí. Neurony se adaptují a vzájemně se zastupují. Jestliže ve skupině neuronů došlo ke kontaminaci a jejich fungování je ztížené, ostatní neurony se budou snažit je co možná nejdéle zastoupit.

Když se informace ze skupiny kontaminovaných neuronů dostanou do skupiny zdravých neuronů, zdravé neurony dokážou informace interpretovat a utřídit, aby byly přínosnější a přesnější. Je to jako kdyby zdravé neurony musely překládat informace, které jimi procházejí, co možná nejlépe – vzít ty správné a snažit se sestavit vzkaz, jenž se ve skupině kontaminovaných neuronů rozpadl. Proto se může zdát, že pro někoho je obtížné soustředit se a předávat informace.

Elektrický proud z poškozených nebo kontaminovaných neuronů nese statický vzkaz. Opět si představte neurony jako malé přepisovatele. Sedí se sluchátky na uších, napínají sluch a píšou správně vzkaz, aby ho předaly dál. Získávají střípky informací, jež musejí co možná nejlépe poskládat dohromady. Zdravé neurony musejí nahradit poškozené neurony, které uvolnily zkreslené informace do elektřiny.

Jak jsou časem neurony víc a víc poškozené a kontaminované, tato pomoc už nestačí. Máme méně zdravých neuronů, které mohou odvádět svoji práci. Nakonec se projeví symptomy. Problémy se soustředěním a koncentrací, deprese, úzkost, výpadky paměti nebo emoční potíže jsou jen některé z nich. Můžou dát o sobě vědět také fyzické problémy včetně slabosti končetin, bolesti těla, migrény a problémů se zrakem. Poškození a kontaminace neuronů může dokonce ovlivňovat základní úroveň komunikace, takže je obtížné zpracovávat informace přijímané od ostatních a předávat je dál.

JAK SE STARÁME O MOZEK

Už víme, že neurony znamenají všechno. Každého by tedy mělo zajímat, jak se o ně máme starat.

Dělat věci, které jsou „dobré pro mozek“, je příliš vágní. Užívat „doplněk stravy pro mozek“ – jeho tvůrci hrají tipovací hry, ať už s alternativními, nebo konvenčními teoriemi, a není to odpověď na otázku, jak můžeme problémy skutečně léčit. Brát něco „na mozek“ je příliš obecné a příliš odpojené od reálných mozkových problémů.

Informace Mystického léčitele o tom, co se v mozku děje, už kolují po světě. Existují prospěcháři, kteří prodávají výrobky obsahující látky, jež mozku nepomáhají, a přesto je na etiketách uvedeno „k odstranění toxických těžkých kovů“ nebo „pro zdraví mozku“ nebo „pro lepší paměť“. Marketing využívá informace Mystického léčitele o tom, co je v mozku špatně, ale produkty nabízejí pouze tipy a teorie, aby výrobci mohli vydělat balík.

Kdybychom opravdu věděli, co se v mozku děje a kolik z chronických symptomů a nemocí je s ním spojeno, hra by se změnila. Už bychom neslýchali: „Tohle užívejte na mozek.“ Bylo by to: „Vaše neurony, které jsou poškozené toxickými těžkými kovy, kofeinem, rozpouštědly, vůněmi, parfémy, kolínskými, osvěžovači vzduchu, vonnými svíčkami, glutamanem sodným, DDT, ropnými produkty, radiací, plasty a dalšími chemickými látkami, by mohly tohle použít k tomu, aby se vyčistily, zregenerovaly a posílily.“

VYČERPÁNÍ ZÁSOB

Mylné pochopení toho, co mozek potřebuje, nekončí u podvodných doplňků stravy. V dnešní době je každý odborníkem na mozek. Často jde o to, jak ovládat svoji mysl. Často je potřeba snažit se zlepšit si život tím, že změníme myšlení. Některé z těchto strategií jsou pozitivní a dočasně můžou někdy zmírnit některá emoční a fyzická onemocnění. Stále však neřeší příčinu našeho utrpení.

Používání těchto technik může vést k tomu, že se vyčerpáme. Usilovně se snažíme kontrolovat své myšlenkové vzorce, myslet pozitivně, soustředit se na posilování sebedůvěry a nově vnímat svůj život. A zjišťujeme, že se s potížími potýkáme stále, neboť nám nikdo neřekl, co je jejich příčinou a jak řešit fyzické problémy v mozku a nervové soustavě. Veškerou energii vynakládáme na to, abychom se stali lepšími lidmi po duchovní, emoční a duševní stránce.

Důvod, proč se všichni vracejí ke starým vzorcům bez ohledu na to, kolika kurzů, školení nebo seminářů se zúčastnili nebo kolik technik využívají, proč se opět potýkají s obsedantně-kompulzivní poruchou, depresí, úzkostí nebo jinými symptomy a onemocněními, je ten, že skutečné problémy nejsou nikdy odhaleny. Skutečné problémy souvisejí s kontaminovanými nebo poškozenými neurony.

Vezměme si například psychickou otupělost. Často ji nepovažujeme za fyzický symptom. Máme pocit, že za neschopnost se soustředit si můžeme sami, že je to naše duševní slabina, kterou lze překonat, budeme-li na sobě usilovně pracovat. Psychická otupělost je ve skutečnosti fyzický symptom související s oslabenými neurony. Když řešíme fyzické faktory, které k ní vedou, můžeme ji zmírnit a opět pokračovat ve své cestě. Nebyli jsme neschopní. Čelili jsme obrovským fyzickým výzvám, aniž jsme o nich věděli.

Když nás něco raní, jsme nemocní nebo trpíme, pohltí nás to. Stojí nás veškerou energii soustředit se na to, abychom zvládli přežít den. Stojí nás to veškeré zásoby. Symptomy dominují, jakmile začnou narušovat kvalitu našeho života a každodenní fungování. Techniky, které jsme se naučili, nepomáhají, neboť problémy s neurony (o nichž nevíme, že souvisejí s neurony) stále přetrvávají, a může se nás zmocnit pocit, že veškerá naše práce přišla vniveč. Emoční, duševní a duchovní práce na sobě vyžaduje spoustu energie, statečnosti a duševní síly. Když se potíže vrátí, nebyla-li skrytá příčina odstraněna, napadne nás: *A je to tady zase*. Některá rychlá řešení jsou užitečná, protože se můžeme naučit využívat je ve chvílích, kdy něco opět spustilo fyzické problémy v mozku. Některé techniky ovládání mysli nám na chvíli pomůžou situaci zvládat.

Pokud se skutečné fyzické problémy nevyřeší, opět se vrátíme ke starým vzorcům. To obzvlášť platí, když stárneme nebo onemocníme a máme méně energie na to, snažit se být lepším člověkem, a vzorce se můžou vrátit nebo zhoršit. V okamžiku, kdy přestaneme být ostražití, nás staré vzorce ovládnou. Ocítáme se zpět ve stejném myšlenkovém procesu nebo se objevují stejné symptomy a znovu se pokoušíme naučit se všechno o tom, jak udržet klidnou mysl. Lidé se časem unaví, pokud není původní problém vyřešen.

S těmito technikami se z toho stává celoživotní boj, upadání do stejného vzorce a následná snaha změnit své myšlení – což vede k názoru, že jsme vadní. Zdá se, že nedokážeme vyjádřit nebo dát najevo, co potřebujeme nebo chceme. Nejsme tak dokonalí, jako někdo jiný, kdo své myšlení dokáže změnit – jako osoba, která nemá poškozené neurony ani jiný problém v mozku nebo nervové soustavě. Nakonec se cítíme poražení. Neznáme skutečné příčiny toho, proč my trpíme a on ne.

Když hrajeme hru „Moje problémy způsobuje neschopnost stát se lepším člověkem změnou myšlení“, naše snaha uspět je marná. Potom usoudíme, že nejsme dost dobří, abychom dokázali informace využít. A že nejsme schopni své problémy zmírnit pomocí informací od odborníků, kteří zdánlivě mají všechny odpovědi ohledně toho, jak bychom měli vnímat svůj život, své myšlenky a ovládání své mysli. Nastavíme se na nezdar, neboť odborníci nevědí, že naše neurony jsou kontaminované toxickými látkami, nevědí, co to provádí s informacemi cestujícími mozem a nervovou soustavou, a neznají správný způsob, jak to řešit.

SKUTEČNÉ LÉČENÍ MOZKU

Využívat techniky a rady odborníků, jak bychom měli myslet nebo přenastavit svoji mysl, je v pořádku, pokud víme o skutečných problémech v mozku. Můžeme se soustředit na dva úkoly: (1) řešit skutečné příčiny utrpení a zároveň (2) využívat techniky odborníků na mozek nebo mysl, abychom se něčím „zabavili“, zatímco řešíme skutečné problémy. Léčíme-li hlubší problémy v mozku, cokoli je možné, pokud jde o to, jak formujeme své myšlenky.

Když se někdo stará, aby byl méně vystaven toxinům a škodlivým látkám, o čemž se dočtete ve třetí části „Mozkoví potíživí“, řeší skutečné problémy v mozku a nervové soustavě.

Když někdo zařadí do stravy ovoce, listovou zeleninu, byliny, potraviny z volné přírody a zeleninu ze čtyřicáté první kapitoly „Prospěšné potraviny a neutrální potraviny“ – a zároveň vyřadí problematické potraviny a doplňky stravy uvedené ve třicáté kapitole „Problematické potraviny“, ve dvacáté deváté kapitole „Problematické doplňky stravy“ a ve dvacáté osmé kapitole „Problematické přísady“ – řeší skutečné problémy.

Když někdo začne vařit podle Léčivých receptů v knize *Mozek a jeho zdraví: Praktický průvodce*, řeší skutečné problémy.

Když někdo provádí očisty ze čtyřicáté páté kapitoly – které kromě toxických těžkých kovů odstraňují také toxiny z mozkových potíživů –, řeší skutečné problémy.

Když někdo začne pít Léčivé nápoje ze čtyřicáté druhé kapitoly nebo se řídí doporučeními ohledně šťávy z řapíkatého celeru ve čtyřicáté čtvrté kapitole, nebo provádí některou ze Šokových terapií uvedených v knize *Mozek a jeho zdraví: Praktický průvodce*, řeší skutečné problémy.

Když někdo provádí podpurnou léčbu z „Evangelia doplňků stravy“ v knize *Mozek a jeho zdraví: Praktický průvodce*, řeší skutečné problémy.

Když někdo provádí očisty ze čtyřicáté páté kapitoly, léčebná pročištění ze čtyřicáté třetí kapitoly nebo jakoukoli jinou očistu uvedenou v knihách řady *Mystický léčitel*, řeší skutečné problémy.

Tyto kroky fyzicky léčí vše, co se děje na úrovni buněk a neuronů v mozku a nervové soustavě.

Fyzické léčení na této úrovni nám umožňuje zabývat se prací s myslí, chceme-li. Pokud jsme zmatení a myslíme si, že je tomu naopak – že práce s myslí nás léčí po fyzické stránce –, měli bychom se sami sebe zeptat: Chci se věnovat hrátkám s myslí, nebo chci, aby se zlepšil můj zdravotní stav?

Za ty roky se na mě obrátili někteří z nejduchovnějších lidí, mistři nejlepších meditačních technik, neboť byli stále nemocní. Odeberte z rovnice knihy série *Mystický léčitel*, odečtěte přes třicet let přednášek *Mystického léčitele* a svět zdraví by se velice lišil od toho současného. Ocitli bychom se tam, kde jsme byli: velice málo lidí by mělo možnost dozvědět se o skutečných příčinách svých problémů týkajících se mozku a nervové soustavy a o tom, jak se léčit. Potýkali byste se s chronickým onemocněním, neměli byste naději a sledovali byste, jak ostatní lidé s podobnými nemocemi také trpí, místo aby procházeli zázračným procesem léčení. Tehdy si všichni mohli jenom klást otázky: „Pomůže nám změna myšlení, operace nebo léky? A co fazolové klíčky, mladá pšenice, mandle, melasa, sirup z hnědé rýže, mrkvová šťáva a multivitaminy? Co třeba vyřadit zpracované potraviny?“ Léčebné postupy *Mystického léčitele* umožňují hlubší fyzické léčení mozku, které je nutné, pokud se chceme posunout na další úroveň.

V následujících kapitolách poznáte mozek, jak jste ho nikdy dříve neznali. Co kontaminuje, poškozuje, oslabuje, vyčerpává a omezuje neurony a jak se to dostává do mozku? Proč se každý člověk potýká s trochu jinými obtížemi? Co způsobuje zánět, zjizvení a atrofii mozku a jak to ohrožuje náš pocit pohody? Vše bude jasné, když nahlédneme do mozku a nervové soustavy. S těmito informacemi můžete najít úlevu, jakou jste dosud nezažili.

Nejste vadní ani slabí. Utrpení jste si nepřivodili vy. Symptomy a onemocnění jste si nepůsobili, nezhmotnili ani nepřitáhli. Za to, že jste se ztratili, nemůžete. Ztratili jste se, neboť udržovat vás v tomto stavu vyhovuje určitým skupinám – tajným skupinám, které neslouží vám ani vaší rodině. Nyní se vám dostane odpovědí, jež si zasloužíte.

„Představte si, že v noci sedíte v letadle,
které se chystá přistát ve velkém městě, a díváte se dolů na
aktivní městskou elektrickou síť. Představte si blikající světla
v systému, jenž se rozprostírá na míle daleko.

Podobně to vypadá v mozku.“

– Anthony William, Mystický léčitel

Slitinový mozek

Všichni na planetě Zemi se potýkají s nějakým druhem duševního boje. Jelikož je každý z nás jedinečný, bitvy se liší. Mnozí lidé se domnívají, že si duševní utrpení přivodili sami. Ostatní si myslí, že ho způsobují vnější problémy a rozhodnutí, která se jich týkají. Někteří vyhledají terapii a najdou si dobrého poradce. Procházet životem nebylo nikdy pro nikoho snadné. Lidé bojují se svojí myslí, když ne každý den, tak rozhodně ve vlnách nebo v náročných obdobích. Naším základním bojem je přežít. Život je více než těžký.

Co se stane, když nám do cesty vstoupí překážka, která tam nemá být, něco, co nevidíme, skrytý problém, o němž nikdo neví?

BITVA V NAŠICH MOZCÍCH

Mozek je elektřina. Elektřina vytvářená v mozku funguje díky kombinaci dvou nadpřirozených sil (jedna přijímá energii z éteru a druhá z duše) a fyzické složky (srdce a mozek jsou od narození naprogramované na přežití). To je základ životní síly mozku a jeho fungování.

První experimenty s elektřinou – Franklinův pokus s klíčem a drakem – a nejpokročilejší současné technologie spojuje jedno: kov. Pokud jde o elektrickou energii, ať už na mikroúrovni v nejmenších počítačových čipech, či na makroúrovni v elektrárnách, naučili jsme se využívat kov. Kov se používá k doručování a přenosu elektřiny, k ovládání elektrických proudů, k přitahování elektřiny a jejímu odvádění. Kov dokáže elektřinu zkratovat, oslabovat, měnit, a dokonce zničit nebo katapultovat elektrický proud, tolika způsoby, že je věda ještě všechny ani neodhalila. Stále se učíme, jak kovy lépe využívat k technologickému pokroku. Kovy jsou provázané se společností.

Jestliže je mozek plný elektrických proudů, co tam nesmí chybět? Kovy. Ano, podstata mozku jsou z velké části kovy a elektřina. To je důležité pochopit. Existují škodlivé kovy a prospěšné kovy.

V mozku se může ukládat rtuť, olovo, arzen, kadmium, baryum, nikl, hliník, toxický vápník, toxická měď, toxický chrom, cín a další škodlivé, zprůmyslněné toxické kovy.

Ovšem ne všechny kovy v mozku jsou škodlivé. Některé důležité kovy – stopové prvky – potřebujeme. K prospěšným patří nezprůmyslněné formy zlata, vápníku, mědi, draslíku, hořčíku, chromu, palladia, vanadu a dalších. Jedním z důvodů, proč tam jsou, je kontrola elektrického proudu.

Škodlivé toxické těžké kovy usazené v mozku páchají spoušť – vyvolávají boj. Živé kovy proti mrtvým, životodárné versus život beroucí, dobro versus zlo: v mozku probíhá fyzický boj. Problém spočívá v tom, že k němu nikdy nemělo dojít.

Než budeme pokračovat, je důležité vysvětlit, co míním pojmem *toxické těžké kovy*. Kovy se dělí podle hustoty na „těžké“ a „lehké“. Toto rozdělení neřeší jejich toxické účinky na mozek a tělo. Neříká nám, jestli kov, jenž se usadí v těle, bude vyvolávat symptomy a onemocnění. Po desetiletí tedy používám výraz „toxické těžké kovy“, pod něž spadají všechny zprůměrněné toxické kovy, které se usazují v mozku a těle – protože působení toxických kovů má těžké následky na životy lidí.

Například hliník je „lehký“ kov a lékařský průmysl a ostatní průmyslová odvětví ho považují za netoxický. Ve skutečnosti je hliník neurotoxický a poškozuje mozek – je toxický a má těžké následky. Proto ho nazývám toxickým těžkým kovem.

Toto je důležité vědět. Lidé neberou toxické těžké kovy dostatečně vážně. Kdyby se některé jmenovaly „toxické lehké kovy“, lidé by si mysleli, že jsou v pořádku, přičemž jakékoli toxické kovy, „těžké“ nebo „lehké“, jsou velkou hrozbou, přinášejí lidem utrpení a průmysl se vyhýbá zodpovědnosti.

Stopové prvky jsou životodárné. Podílejí se na tvorbě těla. Toxické těžké kovy život berou. Podílejí se na rychlém stárnutí a degeneraci těla. Prospěšné kovy, ve formě minerálů – stopových prvků – obsahují informace, které pocházejí ze zdrojů planety a také ze zdrojů mimo ni, ze sluneční soustavy a galaxie. Planeta žije. Je živá, dýchá. Minerály a stopové prvky se pravidelně snášejí atmosférou. Tyto minerály mají důležitou roli společně s minerálními solemi v mozku a cukrem, jenž minerály a elektrolyty přivádí do mozku. Stopové prvky slouží jako zdroj paliva pro elektrinu v mozku. Toxické těžké kovy můžou narušovat, oslabovat, zkratovat, poškozovat a denaturovat elektrické proudy, které nám umožňují myslet, cítit a optimálně fungovat. Vytěžené kovy určené pro průmysl procházejí během zpracování úpravami, jež je činí škodlivými pro lidské tělo. Lidé s malým množstvím stopových prvků a větším množstvím toxických kovů v mozku můžou velice snadno začít trpět emočními problémy nebo vyhořet ze stresu, o čemž se dočtete v sedmé kapitole „Vyhořelý mozek“.

Toxické těžké kovy nemůžete vidět, slyšet ani se jich dotknout. Ačkoli je možné zjistit jejich stopy v krvi, jestliže jste byli jejich působení vystaveni teprve nedávno, jejich přítomnost v tkáních, orgánech, žlázách a kostech odhalit nelze. (Většina lidí si myslí, že kosti jsou nepropustné. Neuvědomují si, že jsou porézní a mají vysokou absorpční schopnost. Kovy, chemikálie a patogeny do nich pronikají snadno.) Toxické těžké kovy výrazně ovládají fyzickou, duševní a emoční stránku – a proto mění mysl. Mnohé lidi ovládají zcela. Mají kontrolu nad jejich životy. Můžou člověka zbavit moci a činit za něho rozhodnutí tím, že brání jasnému uvažování. Proč jsou tak nebezpečné? Neustále narušují tok elektrického proudu, což znamená, že trvale narušují přijímání a předávání informací v mozku. Tajné lékařské vědě vyhovuje, když jsme vystaveni toxickým těžkým kovům, protože si tak může udržovat určitou formu kontroly mysli.

Usadí-li se toxické těžké kovy například v části mozku související s řečí nebo komunikací, dochází k vývojovým problémům s řečí, komunikací a konverzací, řečové fobii, fobii z mluvení, Tourettově syndromu nebo neschopnosti mluvit. Můžou rovněž omezovat schopnost naučit se cizí jazyk. Není to tak, že někdo, kdo plynule hovoří pěti jazyky, je chytřejší než ten, komu činí velké potíže naučit se druhý jazyk; toxické těžké kovy oslabují elektrické signály, a proto to není

snadné. Sociální úzkost – například velká nervozita a pocení v přítomnosti ostatních lidí nebo pocit, že nedokážete konverzovat – může také souviset s toxickými těžkými kovy. To je jenom několik příkladů, jak nás toxické těžké kovy v mozku můžou ovlivňovat.

Kromě dalších negativních účinků toxických těžkých kovů, o nichž se dočtete v této knize, působí také jako inhibitory – *inhibitory mozkových enzymů*. (Játra produkují enzymy pro mozek potřebné ke komunikaci, k přijímání a předávání informací. Enzymy přilnou k neurotransmiterům a působí jako antény k vysílání informací. Toxické těžké kovy tyto enzymy utlumují.) Toxické těžké kovy jsou *inhibitory mozkových aminokyselin*; ničí taurin, cholin a glutamin. Jsou *inhibitory mozkových proteinů* – ne proteinů obsažených v potravinách, nýbrž proteinů, které játra produkují pro mozek. Když toxické těžké kovy proniknou do hypothalamu nebo hypofýzy, vytvářejí v nich slitiny, z nichž se stávají *inhibitory hormonů* a zpomalují tvorbu hormonů.

Slyšeli jste někdy, že když se na někoho zlobíte, čím déle se hněváte, tím déle dotyčná osoba žije ve vaší hlavě, aniž by platila „nájem“? Když se to stane, aspoň víte, že došlo ke zradě. Je dobré vědět, že emoce zabírá duševní prostor a také jak se tam dostala. Toxické těžké kovy žijí v hlavě zadarmo – páchají tam spoušť – a vy o jejich přítomnosti nemáte ponětí. Jak se jich můžeme zbavit, jestliže o nich nevíme? Stovky nemocí a syndromů jsou způsobeny toxickými těžkými kovy a lékařský průmysl to netuší.

Prvním krokem k jejich odstranění z naší cesty je uvědomit si, že nejsou tak nevinné, jak se zdají být.

JAK SI NÁS KOVY NAJDOU

Působení toxických těžkých kovů jsme vystaveni všude. Jelikož se o tom neučíme, nevíme, jak rozeznat situace, kdy jsme jim vystaveni. Jsou mnohem blíže, než si myslíme. Dostávají se do těla různými způsoby, vdechujeme je, konzumujeme, pijeme, koupeme se v nich, dotýkáme se jich nebo si je nanášíme na kůži.

Stačí se dotknout alobalu nebo baterie, aby škodlivé částičky pronikly do krevního oběhu. Nemluvě o kovových částicích, které přijímáme z pokrmů připravených v některých kovových nádobách nebo z jídla a pití podávaného v kovovém nádobí. Toxické těžké kovy se můžou nacházet ve vzduchu uvnitř i venku, obzvlášť tam, kde jsou toxické vůně, vonné svíčky, osvěžovače vzduchu, pesticidy nebo chemtrails. Kosmetikou, léky, nápoji a ostatními produkty nevědomě vnášíme toxické těžké kovy dovnitř těla a nanášíme na jeho povrch. Podrobnosti najdete ve dvacáté kapitole „Toxické těžké kovy“.

Toxické těžké kovy na nás působí sice jen v nepatrném množství, zato neustále. Není to jako vypít litr olovnatého benzínu a skončit v nemocnici s otravou olovem. Jedná se o malé množství malinkatých částí, které nejsou vidět v mikroskopu, a k působení dochází každý den. Trochu tady, trochu tam. Možná vás při jednom vystavení se působení škodlivin napadne, že o nic nejde, stejně jako se lidé často domnívají, že mikrodávka psychedelické drogy není nic závažného, neboť módním se stalo tvrzení „všeho střídmě“. Toxické těžké kovy nás tráví „střídmě“, a možná se to nezdá důležité, dokud se nad tím víc nezamyslíte. Opakované vystavení se počítá. Toxické těžké kovy se v mozku a těle hromadí, až někdy později v životě vyústí v otravu –

ačkoli pořád nebudeme vědět, že se o ni jedná. Zestárneme, začnou se projevovat následky nashromáždění velkého množství toxických těžkých kovů v mozku, a nebudeme znát příčinu.

MAGNETICKÉ POLE MOZKU

Jak toxické těžké kovy poté, co se dostanou do krevního oběhu a těla, najdou mozek? Nekončí v něm náhodou. Docestují k němu krví a mozek je vtahuje dovnitř přes hematoencefalickou bariéru. (I když bariérou neproniknou, jejich přítomnost v mozku je problematická.) Částičky toxických těžkých kovů jsou tak malé, že se do mozku dostávají snadno, a čím menší částička je, tím snadněji pronikne hematoencefalickou bariérou do mozkových buněk a tkáně. Toxické těžké kovy si najdou cestu do chráněných částí mozku, kde se nacházejí neurony důležité pro zdraví a pocit pohody.

Proč se kovy dostanou do krve a proč mozek kovy z krve vtahuje? Trochu si objasníme pozadí. Játra mají fungovat jako filtr. Následkem vystavení různým toxickým látkám a módním dietám začnou játra velmi často stagnovat, zpomalí činnost, jsou zanesená a dysfunkční. Mnohé toxiny včetně toxických těžkých kovů, které měly zůstat v játrech, proniknou do krve a skončí v mozku. Mozek se stává filtrem, jímž nikdy neměl být.

Toxické těžké kovy usazené v játrech také můžou oxidovat, oxidační kal se může uvolnit do krve a doputovat do mozku, protože může proniknout hematoencefalickou bariérou. Více o hematoencefalické bariéře se dozvíte ve třetí části „Mozkoví potíživisté“.

Některé toxiny, jež se dostanou do mozku, ho zase opustí. Toxické těžké kovy patří k těm toxinům, které v mozku zůstávají. Ať už játra stagnují a jsou zpomalená, nebo ne, kovy můžou cestovat k mozku – kam jsou vtaženy jako magnetem. Elektrina v mozku působí jako magnetické pole a kovy přitahuje. Znamená to, že mozek pracuje proti vám? Že mu nemůžete věřit? Rozhodně ne. Mozek, stejně jako ostatní části těla, pro vás vždy chce to nejlepší. Účelem elektromagnetického pole je přitahovat stopové prvky a elektrolyty – aby vás podporovaly.

Vzhledem ke kontaminovanému prostředí na planetě, za které jsou zodpovědné chemický a farmaceutický průmysl, a kontaminovanému prostředí, jež následkem toho vzniká v těle, čelí mozek více výzvám, než by měl. Nikdy se neměl potýkat s každodenním přívalem chemikálií. Neměli bychom se na každém kroku setkávat se zdánlivě pro nás dobrými průmyslovými toxickými látkami. Přesto se to děje, a navíc tempem, které každý rok zrychluje. Vedlejším účinkem zázračné schopnosti mozku přitahovat prospěšné živiny, například stopové prvky, je vtahování i toxických těžkých kovů.

Elektromagnetické pole mozku působí, ať už kov patří do skupiny magnetických kovů, či nikoli. Například to, že nikl je silně magnetický, neznamená, že ho mozek vtahuje víc než měď, jež magnetická není. Elektromagnetické pole dokáže do mozkové tkáně vtáhnout měď a hliník stejně snadno jako nikl, ocel a železo. Nezáleží na tom, jestli by se mimo tělo kov přichytil na magnet nebo ne. Je jedno, o který typ nebo druh kovu se jedná, ať už o toxický kov, nebo netoxický minerál. Pokud jde o magnetismus mozku, hovoříme o síle – elektrická síla v mozku vytváří magnetické pole, jež přitahuje minerály a kovy.

Když se v mozkové tkáni vytvoří ložiska toxických těžkých kovů, magnetismus mozku je ještě silnější. Do mozkové tkáně nasáklé kovy proudí víc elektriny – a víc elektriny v mozku zesiluje elektromagnetické pole. Účelem této nadpřirozené schopnosti původně bylo přitahovat pouze

stopové prvky. Elektromagnetická síla mozku se vyvinula pro lidi na planetě bez průmyslu. Měla přitahovat jenom stopové prvky, aby se zvýšila inteligence. Místo toho proudí elektřina do ložisek zprůmyslněných toxických těžkých kovů v mozku, zesiluje magnetismus a do již existujících ložisek jsou přitahovány další toxické těžké kovy. Je to smutná pravda o tom, proč trpíme.

CO NIKDO NEVÍ

Toxické kovy jsou stín, o němž nic netušíme, dokud nevyvolají onemocnění – avšak ani potom je nevnímáme. Jinými slovy, kovy nevidíme, když způsobí symptom. Vidíme pouze symptom nebo jeho následky. Možná vytušíme jejich přítomnost, protože když nám není dobře, často vycítíme, že něco není v pořádku. Když jsou symptom nebo nemoc pojmenovány, možná stále pochybujeme o sobě a své intuici ohledně určení skutečné příčiny. Není-li příčina určena, zpravidla o sobě pochybujeme ještě víc.

Toxické těžké kovy jsou tady. Jsou součástí našich životů, od vývoje v děloze přes dětství do dospělosti. Máme je v sobě od narození, během života získáváme další a nikdo nic neřekne, neboť ve veřejné lékařské aréně nikdo neví, že v našich mozcích a tělech páchají spoušť.

Ne že by lékařský průmysl nevěděl, že jsou toxické těžké kovy jedovaté. Trvalo dlouho, než někdo zjistil, že je olovo škodlivé nebo že bychom neměli brát do ruky kuličky rtuti. Otrava olovem je známá forma otravy, která poškozuje centrální nervovou soustavu. Už víme, že musíme hlídat děti, aby nejedly oloupané kousky olovených nátěrů, a že olovo nesmí být součástí vodních systémů.

Nečekali byste, že když máme všechny ty brilantní vědce, odborníky v laboratořích a génie v bílých pláštích, dá si lékařský průmysl do souvislosti menší množství toxických těžkých kovů a chronické onemocnění? Při diagnostikování chronické nemoci ignorujeme přítomnost malého množství toxických těžkých kovů. Za otravu toxickými těžkými kovy považujeme otravu olovem nebo rtutí. Jak je možné, že když máme na poli medicíny geniální mozky a do lékařského průmyslu se investují miliardy dolarů, aby odhalil příčiny nemocí, nikdo neupozornil na to, že toxické těžké kovy nacházející se v léčivech, drogistickém zboží a syntetických chemikáliích stojí za duševními a chronickými onemocněními? Místo toho zvolili přístup „všechno, nebo nic“: velká množství toxických těžkých kovů představují problém, jako u otravy olovem nebo rtutí, nebo toxické těžké kovy nemůžou být příčinou chronického utrpení.

Lékařský průmysl – veřejně známý – by to *měl* ignorovat. Neměl by přemýšlet o tom, že stopová množství nezjistitelných toxických těžkých kovů způsobují velké problémy. Proč? Protože existuje *tajný* lékařský průmysl, který ví, že toxické těžké kovy hrají u symptomů a nemocí hlavní roli.

Tajný lékařský průmysl dokonce vymývá mozek veřejnému lékařskému průmyslu, pokud jde o vysoké hladiny toxických těžkých kovů u některých léčebných postupů. Veřejný lékařský průmysl si je vědom toho, že přípravky používané při léčbě miminek, dětí a dospělých (včetně těhotných žen) obsahují velké množství rtuti a hliníku. Přesto předstírají, že je to v pořádku. Částečně proto, že veřejnému lékařskému průmyslu se tají, jak extrémní jsou hladiny toxických těžkých kovů u těchto terapií. Existuje dohoda, která chrání tajný lékařský průmysl, jenž vyrábí určitá léčiva a dodává je veřejnému lékařskému průmyslu, tak, že údaje o tom, kolik rtuti

a hliníku obsahují, musejí zůstat přísně tajné. Tento pakt umožňuje tajnému a veřejnému průmyslu skrytě spolupracovat. Jinak se jedná o dva odlišné, od sebe oddělené světy.

Veřejný lékařský průmysl musí v určitých oblastech na slovo poslouchat tajný lékařský průmysl – aniž to tuší. Doktoři tak po celou svoji kariéru ani nemusejí vědět, že každý jejich krok ovládá tajný lékařský průmysl.

Tajnému lékařskému průmyslu vyhovuje, že si ten veřejný nespojí souvislosti: jelikož olovo, toxický těžký kov, ve velkém množství způsobuje neurologické symptomy, znamená to, že musíme brát v úvahu také ostatní toxické těžké kovy v jakémkoli množství a neurologické symptomy, které vyvolávají – od úzkosti přes psychickou otupělost po Parkinsona, ALS (amyotrofická laterální skleróza nebo Lou Gehrigova choroba), deprese, ADHD, autismus, bipolární poruchu, neurologickou lymeskou nemoc, ztrátu paměti, Alzheimer a demenci.

Kdyby veřejný lékařský průmysl provedl důkladný výzkum – a ten tajný by mu v tom nezabránil –, zjistil by, že ložiska toxických těžkých kovů v mozkové tkáni (gliové buňky a neurony), dokonce i ta nejmenší, tlumí elektrickou aktivitu.

V technickém světě by pověřili odborníka, aby záhadu vyřešil. Pokud jde o toxické těžké kovy v mozku, ve veřejném lékařském průmyslu není nikdo, kdo by věděl, (1) které kovy elektřinu oslabují, (2) kde v mozku se nacházejí, (3) jak útlum elektrické aktivity řešit nebo (4) že vůbec existuje problém. Kdyby byly toxické těžké kovy brány vážněji, veřejný lékařský výzkum a věda by aspoň začaly vyvíjet přístroje, jež by odhalily jejich přítomnost v mozku. Sestrojily by skenovací zařízení, které by vyhledávalo oslabení elektrického pole v mozku a menší blokády, které by mohly omezovat elektrickou aktivitu v mozku. Vymyslely by přístroje, jež by zjistily, které toxické těžké kovy se v mozku nacházejí a v jakém množství. Místo toho tyto kovy oslabují elektrické impulzy probíhající mozkem při každé myšlence a každé akci, a nikdo o tom neví. Konvenční a alternativní medicína o tom nemají ani tušení.

Kolik toho ví medicína o mozku? Padesát procent? Sedmdesát pět procent? Devadesát? Můžeme předstírat, že věda ví o mozku všechno – sto procent. Jenže se velice mýlíme. V současnosti zná věda pouze nepatrný zlomek všeho, co by mělo být o mozku známo: pouze 0,00001 %. Aby současné pojetí mozku bylo úplné, je nutné o něm zjistit zbývajících 99,99999 %. Označit žlázy a různé oblasti, odhadnout, kolik je v mozku neuronů, a zmapovat nervy vycházející z mozkového kmene není totéž, jako vědět o mozku všechno. Je to pouze zlomek informací.

Mozek je zázračný orgán, který má schopnost během konfliktní situace upravovat elektřinu: v období stresu dokáže změnit elektrické schéma tak, aby nás podpořil, nebo dokonce chránil. Mozek je rovněž omezován tím, co mu stojí v cestě. Když se elektřina šíří mozkem, někdy rychlostí světla, někdy pomaleji, neustále se střetává s toxickými těžkými kovy, které tam nemají co dělat. Kvalita života výrazně závisí na mozkové elektrické aktivitě.

Množství toxických těžkých kovů v mozku je u každého člověka jiné. Někteří lidé mají štěstí a v jejich mozku se nachází malé množství určitého kovu. Někteří ho mají víc. Někteří lidé mají dva nebo tři toxické těžké kovy, jež převažují nad ostatními kovy v mozku; někteří mají větší ložiska všech kovů; někteří mají menší ložiska všech kovů. Slitina toxických těžkých kovů je u každého člověka jiná. (Více o slitinách za chvíli.) U každého se toxické těžké kovy nacházejí jinde – má různé směsi na různých místech. Je to trochu podobné slepému střevu, jehož velikost a umístění se u každého člověka nepatrně liší. Zeptejte se chirurga, řekne vám, že když řízne do břicha, nikdy neví, co přesně uvidí. Apendix může být trochu výš, níž, trochu doprava,

trochu doleva, může mít jiný tvar nebo jinou velikost. Nachází se však aspoň přibližně na stejném místě. Pokud jde o toxické těžké kovy v mozku, usazují se všude možně.

ELEKTRICKÝ ŽÁR

Mozek dokáže generovat obrovské množství horka. Není stejné jako žár uhlí v krbu nebo sálání plotny. Neznamená to, že se zahřeje na 200 stupňů jako trouba. Jedná se o jiný druh horka. Zatím nebyla vynalezena technologie, která by určila škálu žáru vytvářeného elektrickým polem v mozku. Je to horko, jež generuje elektrické schéma v mozku v těle, ne mimo tělo. Elektrické pole v mozku je velice malé a tenké. Musíte si ho představit jako opravdu miniaturní. Horko rychle vznikne a rychle zeslábně, a proto je mnohem obtížnější ho detekovat. Nepřetrvává, jako když uhlí v kamnech zůstává dlouho horké. Je jako jiskřivé záblesky.

Žár v mozku je silný. To, že téměř okamžitě zeslábně – když je všechno, jak by mělo být –, souvisí se třemi fyzickými ochrannými pojistkami: (1) prostor mezi lebkou a mozkem pomáhá mozek ochlazovat; (2) mozkomíšní mok obsahuje vodu a hořčík, které působí jako chladicí kapalina; (3) glukóza v mozku také funguje jako chladivo. Je-li všechno v pořádku a dodáváme mozku, co potřebuje, elektrické pole v něm může neustále jiskřit a stejně rychle se ochlazovat.

Existuje ještě čtvrtý automatický bezpečnostní systém: mozek pořád přerušuje rychlost. Díky neustálému měnění drah, kdy elektrické schéma nezůstává stejné, můžou po jiskření, k němuž dochází, když přemýšlíte nebo plníte každodenní povinnosti, elektrické dráhy zchladnout. Děláte jednu věc, pak další, a dráha se bez přestání mění.

Proto je v továrně důležitá hudba: když dělník vykonává stejnou práci deset hodin denně, elektrické schéma je téměř stejné – ale hudba umožňuje změny elektrických drah, zatímco dělník provádí opakující se úkony. Toto lékařský výzkum a věda netuší. Je to rovněž způsob, jak předcházet vyhoření. Proto lidé poslouchají hudbu a podcasty, když dělají monotónní práci nebo pohyb: aby se elektrické schéma v jejich mozku měnilo a mohli pokračovat v opakující se činnosti, aniž by vyhořeli. V minulosti využívaly cvičební programy jednu nebo dvě opakující se techniky, nyní se jich během cvičení vystřídá dvacet až třicet. Nikdo si neuvědomuje, že se po cvičení lidé cítí víc osvěženi než unavení proto, že rozmanitost cviků vytváří nové dráhy a mění elektrické schéma, což vede k ochlazení žáru v mozku.

Někdy je vliv události tak silný, že mozek nedokáže včas přeradit rychlost a žár přetrvává. Když je člověk například pohlcen zlostí a nedokáže frustraci nebo hněv související s něčím, co se mu v životě přihodilo, překonat, dochází ke stavu podobnému šílenství, neboť zahřívání mozku překračuje limity. Jiskření se stává chronickým a setrvává ve stejných oblastech. Když člověk soustředí pozornost na jednu věc, která mu ublížila, opakovaně dochází k žáru ve stejné elektrické dráze, která tudíž nemůže vychladnout. Opakovaný žár mozek poškozuje – následkem toho může být mozková tkáň sežehnutá, zjizvená a ztvrdlá. (Více v páté kapitole „Emoční mozek“.)

Toxické těžké kovy horkost zesilují. Pouhá jejich přítomnost v mozku může způsobit smutek, vztek, rozkolísanost a emoční nevyrovnanost. Toxické těžké kovy zapřičiňují bipolární poruchu a mánie. Můžou také způsobovat, že nás něco snadněji vyvede z míry. Když mozek zahřívá elektřina související se silnou emocí, toxické těžké kovy horko zesilují a zachovávají; jsou jako

uhlí, které udržuje teplo v ohništi. Pokud někdo nedokáže překonat frustraci nebo vztek, obvykle za to můžou toxické těžké kovy. V takové situaci můžou lidé zažívat pocit, že „zešílí“.

TÁNÍ KOVŮ

Je-li mozek rozpálený a jsou v něm toxické těžké kovy, jejich částičky se štěpí – kov taje. Když do nich pronikne elektrický proud, opotřebovávají se a trhají. Mění se jejich tvar. Můžou začít korodovat. Čím menší částičky jsou, tím rychleji tají. A když tají, jejich pevné skupenství se mění v tekuté. Jako tekutý plyn se můžou v mozku šířit mnohem snadněji. V tomto stavu se můžou roky vsakovat do sousední mozkové tkáně. Tající toxické těžké kovy způsobují, že se mnohá onemocnění a symptomy – například Alzheimer – časem zhoršují. Plyn může zhoršit jakékoli duševní, fyzické nebo emoční onemocnění.

Další příčinou zhoršování nemocí mozku je to, že se v určitých oblastech shromažďuje víc toxických těžkých kovů. Elektromagnetické pole přitahuje kovy, vzniká akumulační efekt a velká ložiska se stále zvětšují. Čím větší ložisko je, tím silnější je jeho elektromagnetická přitažlivost, což znamená, že časem se ložisko stále a stále zvětšuje. Mozkové elektromagnetické pole přitahuje toxické těžké kovy také do ostatních částí mozku a kovy se obvykle hromadí tam, kde je pole kvůli jejich ložiskům silnější.

Pokud jde o ložiska rtuti, nevznikají pouze působením elektromagnetické síly. Na to, aby se hromadila v mozku, ji rtuť nepotřebuje, sama si tam totiž najde jinou rtuť. Kvůli tomu představují ložiska rtuti větší překážku.

Jsou-li součástí našeho života stres a napětí, elektřina cestuje mozkem intenzivnější a větší rychlostí, neboť adrenalin zrychluje tepovou frekvenci, dostává se do mozku a zvyšuje se horkost. Čím víc toxických kovů se v mozku nachází, tím rozpálenější je. Kovy udržují teplo. Může se z toho stát začarovaný kruh. Je-li například člověk neustále kvůli něčemu našťavaný nebo se často vzteká, může mít v mozku větší množství toxických těžkých kovů, které hněv zesilují. V horku kovy mění tvar a formu. Záchvaty vzteku generují víc horka, protože vztek zesiluje elektrické pole a vzniká elektrická bouře, následkem čehož taje víc kovů, které se šíří a můžou narušovat víc elektrických signálů v mozku. Plyn vznikající táním toxických těžkých kovů, jenž se šíří mozkem, může narušovat tělesné funkce a komunikaci.

Lidé vědí, že stres a vztek jsou pro mozek, tělo a zdraví „špatné“. Zdravotnické komunity netuší, proč tomu tak je. Nevědí o procesu, který v mozku probíhá. Netuší, jak vztek ovlivňuje mozek. Nevědí, proč i s nejlepšími neurovědeckými technikami, meditacemi a tvořením nových myšlenkových vzorců je ovládání mysli pro tolik lidí takový boj, proč techniky ke zvládnutí stresu a vzteku nefungují a proč lidé upadají do starých vzorců. Příčinou jsou toxické těžké kovy. Snaha změnit myšlení nás vede zpátky ke stejným starým vzorcům, pokud se zároveň neřeší příčina.

Představit si tohle všechno může být obtížné, když nevíte, že mozek může být plný lesklých ložisek kovů. Mějte na paměti, že toxické těžké kovy v mozku nelze vidět ani pod mikroskopem. Můžou být ve formě nanočástic, nebo dokonce ještě menší, například femtočástice nebo yktočástice. Tyto miniaturní částice pronikají do mozkových buněk a nakonec je můžou zabít. Velké (nano) částice toxických těžkých kovů se usazují mezi mozkovými buňkami, a ne pokaždé do nich proniknou. Můžou však působit stejně destruktivně a narušovat komunikaci mezi

nimi. Ať už se nacházejí v mozkových buňkách, nebo mezi nimi, toxické těžké kovy představují obzvlášť velký problém, když jejich částičky tají a korodují.

I když si představíme horko a kov v mozku, nemůžeme mozek vidět jako kovárnu. Nejsou tam kovány velké kusy kovu za tisícistupňového žáru. Hovoříme o kovových částicích velikosti nano nebo menších a na mysl máme opravdu velké množství částic. Netrvá až tak dlouho, než se v mozku nahromadí miliardy částic toxických těžkých kovů. Hovoříme také o úplně jiné teplotní škále. A nesmíme zapomínat na kyselé prostředí, jak se dočtete v deváté kapitole „Kyselý mozek“. Kyselý mozek mění teplotní škálu. Kyselá krev brání toxinům snadno opustit tělo, a následkem toho se zvyšuje teplota mozku.

I když kovové částice v mozku nelze spatřit, časem můžeme vidět škodu, kterou páchají, a to v podobě nepříjemných nebo oslabujících symptomů. Někdy dokonce účinky toxických těžkých kovů odhalí vyšetření zobrazovací metodou, ale lékaři nevědí, o co se jedná. Jak toxické těžké kovy oxidují, může někdy magnetická rezonance nebo jiný sken mozku ukázat šedé plochy, tmavé skvrny, bílé skvrny, léze nebo poškozenou mozkovou tkáň – a lékaři netuší, že se dívají na problém způsobený toxickými těžkými kovy. Nevědí, co vidí.

Invasze toxických těžkých kovů do mozkových buněk a tkáně zůstává těžko odhalitelná. Kdybyste trpěli onemocněním mozku a vědci by po vaší smrti mozek rozřízli, neviděli by toxické těžké kovy. Nezjišťují jejich přítomnost v tkáni. Nehledají yoktočástice toxických těžkých kovů; a pouze ve výjimečných případech jsou jejich ložiska velká tak, že jsou viditelná. Jednalo by se jenom o další mozek věnovaný veřejnému lékařskému průmyslu, který není o hrozbě, již představují toxické těžké kovy, informován. (Tajný lékařský průmysl ví, že se v mozku nacházejí toxické těžké kovy. Čím víc kovů v mozku je, tím větší kontrolu lze mít nad společností a tím víc peněz lze na mozkových onemocněních vydělat.)

Vraťme se k elektřině v mozku. Když elektrický proud probíhá neurotransmitery a neurony, neustále naráží na ložiska toxických kovů. To je jeden problém. Existuje další: neurotransmitery jsou pro naši existenci důležité. Podporují mozek. A proto musejí být čisté. Jak v průběhu let toxické kovy tají a mění se v plyn, můžou se mísit s čistými neurotransmitery a kontaminovat je.

Když elektrický proud probíhá neurony a kolem nich a jako palivo využívá špinavé neurotransmitery, může se chovat různě podle toho, které toxické kovy se do neurotransmiterů vsakují. Kdykoli jsou neurotransmitery saturovány toxickými těžkými kovy, dochází ke zvyšování teploty. Vsakuje-li se do neurotransmiteru rtuť, elektrický impuls bude nebezpečnější, částečně proto, že rtuť je kov, který mění tvar a nepotřebuje intenzivní horko, aby se dál štěpil a zkapalňoval. To může vést k různému chování, ať už u dítěte, nebo dospělého. Saturuje-li neurotransmitery hliník, elektrický impuls probíhající neuronem bude méně nebezpečný. Aby hliník začal tát, je zapotřebí větší horko a delší doba než u některých ostatních kovů. Elektřina v mozku dokáže způsobit tání hliníku, ačkoli nemění tvar jako rtuť. Jelikož trvá déle, než hliník roztaje, během procesu tání elektrický impuls slábne, neboť částičky hliníku ho vsakují jako houba. Oslabení impulsu vyvolává symptomy, o nichž se dozvíte víc ve čtvrté a páté části této knihy.

SKUTEČNÝ VÝZNAM SLITINOVÉHO MOZKU

Co když má někdo v mozku hodně různých těžkých kovů? To se týká spousty lidí. Co když se jedná o rtuť, hliník, měď, nikl, a dokonce trošku olova? A co když se tyto kovy usadily vedle sebe a při vyšší teplotě tají a spojují se? Jedna věc je jistá: veřejně známá lékařská věda o tom nebude mít tušení dalších sto let, a to je optimistický odhad. Až se tím konečně začne zabývat, zjistí, co všechno *systémové slitiny* způsobují.

Slitina vzniká, když spojíte kovy. V průmyslu se kovy spojují, aby byl výsledný materiál pevnější nebo pružnější, lehčí nebo těžší, poréznější nebo neporézní, aby dokázal odolat horku a chladu a aby se různě roztahoval nebo smršťoval. Slitiny jsou na prvním místě, když se vybírá ocel na stavbu mostů. Složení slitiny je neopominutelný fakt při výrobě automobilů. Klíčový při výrobě kol pro závodníky Tour de France. Slitiny se používají při výrobě počítačů a elektroniky. To všechno jsou věci, jejichž součástí mají slitiny být.

Slitiny nemají co dělat v mozku ani dospělých, ani dětí. V mozku pro ně není prostor. V hlavě je všechno hezky a pevně propojené. Dokonce i podvěsek mozkový je kompaktní a tekutina, která se v něm nachází, zabírá místo.

Skrytý zánět mozku

Měli jste někdy něco v botě? Shrnula se vám stélka? Nebo jste kulhali, protože se vám do tenis-ky dostal kamínek nebo větvička? Když odcházíte z pláže, vyklepete písek z bot, nebo ho tam necháte? Myslím, že než pokračujete v cestě, určitě ho co nejdůkladněji odstraníte.

Život s mozkiem, v němž jsou toxické těžké kovy a jejich slitiny, je jako když máme něco v botě – není tam místo pro nic dalšího, a tak nás to omezuje. Když se toxické těžké kovy dostanou do mozku, můžou vytvářet tlak a způsobit chronické zánětlivé onemocnění: zánět mozku. Tento druh zánětu se liší od zánětu mozku, o němž se dočtete v další kapitole „Virový mozek“, kdy nervy zanítí viry a jejich odpadní hmota. Zánět způsobený toxickými těžkými kovy je slabý a neprojevuje se celkovým otokem. Toxické těžké kovy vyvolávají lokalizovaný zánět – kolem míst, kde se usadily. Zánět vzniká v důsledku poranění mozkové tkáně těmito kovy. Je podobný zánětu, který může přivodit tříska v kůži nebo trvale usazený kamínek v botě.

Toxické těžké kovy vytvářejí pouze zánětlivá místa. Čím větší jejich ložisko je, tím silnější může být zánět. Tento zánět mozku by neodhalila magnetická rezonance ani CT vyšetření – ačkoli může vyvolávat spoustu symptomů.

Život se slitinovým mozkiem

Pouhá přítomnost toxických těžkých kovů v mozku může kromě jiného způsobovat: různé bolesti hlavy, různé pocity v hlavě, různé bolesti, různou slabost a závrať, různé emoční reakce na životní situace a různě silnou depresi a úzkost, tiky a křeče, psychickou otupělost, ztrátu paměti, obsese, nutkání a bezděčné pohyby. Toxické těžké kovy v mozku můžou dokonce změnit to, jak se rozhodujeme, aniž si to uvědomujeme. A pokud jde o mozek, nemůžeme z něj všechny tyto kovy vyloučit tak, jako vysypeme písek z boty nebo vytáhneme třísku. Odstraňování toxických těžkých kovů z mozku vyžaduje správný postup, o němž se více dozvíte v šesté části „Záchrana mozku“.

Když průmysl vyrábí slitiny, existuje k tomu důvod. Například pro technologické vybavení se kovy míchají tak, abychom z nich měli prospěch, a výrobci dohlížejí na to, které kovy se kombinují, jak a za jakým účelem. Vědí, které směsi by mohly být v jejich produktech problematické. Pokud jde o mozek, nikdo nehlídá, co se do něj dostává ani co se tam smíchává – protože nikdo neví, že se v mozku nacházejí slitiny toxických těžkých kovů. Lidé z veřejného zdravotnického průmyslu, kteří se během posledních třiceti pěti let díky Mystickému léčiteli dozvěděli o přítomnosti toxických těžkých kovů v mozku, stále nemají ponětí o slitinách. Neví o nich dokonce ani tajný lékařský průmysl.

Nemůžeme si vybrat svůj recept na slitinu. Není to jako zastavit u výdejového okénka a objednat si měď, olovo, rtuť a hliník. Každý má v mozku jedinečnou směs, aniž o tom ví. I kdyby jedna osoba měla tři nebo pět nebo sedm nebo deset stejných toxických těžkých kovů v mozku jako jiný člověk, patrně jsou smíchány v trochu jiném množství a poměru. A s velkou pravděpodobností se nacházejí v jiných částech mozku. Nelišíme se pouze duší. Nelišíme se pouze zkušenostmi. Slitiny toxických těžkých kovů v mozku ovlivňují naše chování, jednání, myšlenky, rozhodování, pocity, vzpomínky a to, jak sami sebe vnímáme. Toxické těžké kovy dokonce negativně ovlivňují vývoj mozku a ostatních orgánů už v děloze. Neexistuje žádná jurisdikce ani úřad, který určí, jestli je slitina ve vašem mozku bezpečná.

Každá slitina reaguje na elektřinu jinak. Elektrické schéma v mozku přenáší informace od neuronu k neuronu. K procesu rozhodování dochází tím, že neurony přenášejí informace do dalších neuronů s pomocí elektrického proudu. A jak jste se dozvěděli v předchozí kapitole, elektřina v mozku není pouze horký drát. Je plná informací, od těch z minulosti o tom, co se stalo ve vašem životě, po současné informace o tom, co se děje právě teď. Určité slitiny mohou měnit vzpomínky obsažené v elektrickém proudu. Proto si člověk může pamatovat událost jinak než jiná osoba, která jí byla rovněž přítomna. Slitiny toxických těžkých kovů mění to, jak si něco pamatujeme, i kdyby jenom nepatrně.

Slitiny také ovlivňují to, jak rychle něco spatříme. Někdo se zeptá: „Viděl jsi to?“, a druhý člověk odpoví: „Ne, co jsem měl vidět?“ To není záležitost zraku. Vnímání ovlivňují slitiny toxických těžkých kovů v mozku. Slitina může člověku bránit v tom, aby spatřil rychle se pohybující předmět, podle toho, jaké je její složení a kde se v mozku nachází. Neznamená to však, že osoba, která vidí rychle se pohybující předmět, v mozku slitiny nemá. Může se jednat o slitiny, jež jí škodí jinými způsoby. Nebo může mít slitinu, která vyvolává dojem, že dotyčný něco viděl; druhý člověk předmět možná nespapřil, protože tam žádný nebyl. To je záhada slitinového mozku. Pokud jde o slitiny v mozku, neexistuje žádná regulace. Autismus je příkladem slitinového mozku, který vytváří složitou souhru neurologických účinků – některé děti s autismem jsou nadané mnoha způsoby a zároveň mnoha dalšími způsoby trpí.

Negativním působením na předávání vzkazů ovlivňují slitiny vzpomínky, emoční pocity, nostalgii, a dokonce sny, které mohou měnit a utvářet. Lidé přemýšlejí, proč jsou jejich sny tak směšné nebo obskurní nebo bizarní. To se může stát, když elektřina nesoucí informace naráží na slitinová ložiska a dochází ke změně struktury informací. Sny ovlivňuje také duše, která sídlí v mozku. Můžou se vám zdát podivné nebo velice intenzivní sny. Odstraní-li vám zubař amalgámovou výplň a její částičky proniknou do mozku, což se u těchto výplní pravidelně stává, můžete mít sny, v nichž uváznete pod hladinou nebo v malém prostoru. Když ve snu před někým utíkáte a máte pocit, že nedokážete běžet dostatečně rychle nebo se téměř nemůžete pohnout,

znamená to, že se elektřina zadrhává v ložiskách toxických těžkých kovů, k čemuž v bdělém stavu obvykle nedochází. Během spánku, jako součást léčivé fáze, teče elektrický proud do různých částí mozku a vytváří sny, což v bdělém stavu nezažíváte – obzvlášť když elektřina naráží na ložiska, na která ve dne nenaráží.

V průmyslu se slitiny využívají i destruktivními způsoby. Jsou součástí jaderných zbraní. Používají se při stavbě raketových sil. Na Zemi byly objeveny neznámé slitiny, které lidé dosud neznají. Jediným vysvětlením je, že spadly z nebe.

Slitiny v mozku? Je to jako jít na večírek, kam každý host přinese jídlo, a nikdo neví, co pokrm obsahuje, když si ho nandává na talíř. Stejně tak má každý člověk v mozku určitou slitinu. Je to jeden z příkladů, jak výrazně dokážou slitiny ovlivňovat mozek, například naši náladu. Mezi slitinami může být rozdíl, jako když na večírek jedna osoba přinese vafle, další tuňákové sendviče a někdo jiný místo na večírek půjde do fast foodu.

Slitiny v mozku mění mysl. Daly světu geniální hlavy. Slitinový mozek má také stinné stránky. Kvůli němu existují sérioví vrazi. Slitina člověku něco dá, ale rovněž mu něco vezme. I když mění elektrické pole v mozku a otevírá ho novým možnostem, nese to s sebou následky. Můžou mít podobu symptomů, předčasné smrti, onemocnění, ublížení sobě sama nebo ostatním lidem nebo další potíže s fungováním mozku.

Oxidace slitinového mozku

Slitinový mozek znamená, že se do mozku dostávají toxické těžké kovy, mísí se a časem můžou denaturovat tkáň. Stávají se nestabilními. Můžou oxidovat a také způsobovat oxidaci mozkové tkáně. Pokud jste někdy viděli patinu na mědi nebo bronz (slitina mědi), víte, o čem mluvím. Je to zelený povlak a možná si pamatujete, jak jste ho seškrabovali z měděné mince. Ve světě starožitností je patina na kovovém předmětu považována za důkaz pravosti; neměli byste ji tedy odstraňovat. Avšak v hlavě je to ta poslední věc, co potřebujete. Oxidace kovů se může projevat také korozí – pokud jste někdy viděli kousek kovu pokrytý bublající a šupinatou rzí, nechcete, aby se totéž dělo ve vašem mozku. Patina a rez znamenají korozi a oxidaci, kdy se mozkovou tkáň šíří a vsakuje se do ní víc kalu z toxických těžkých kovů.

Mějte na paměti, že každý člověk má v mozku jiné slitiny. Různé kombinace toxických těžkých kovů vzájemně reagují a oxidují odlišně:

- Když se smísí různé kovy (například rtuť a hliník), oxidace je rychlejší a generuje velké množství kalu, který se šíří do dalších a dalších tkání.
- V kombinaci niklu a mědi odpuzuje nikl horko víc než měď, jež přijímá horko, které by měl vstřebávat nikl, a následkem toho se měď štěpí rychleji.
- Když spolu reagují olovo a hliník, oxidační proces olova se zrychluje a slitina se stává nestabilní.
- Měď je nejvíc uzemňující kov. Smíchá-li se s olovem, její uzemňující mechanismus se stává radikálnější a nepředvídatelný. Když elektrický proud protéká mozkem, kde je slitina mědi s olovem, měď může přitahovat víc elektřiny a oslabovat elektrickou síť.
- Měď v kombinaci se rtuť obvykle zesiluje neurotoxické účinky rtuti. Uzemňující měď obvykle činí rtuť méně stabilní, takže tato pak oxiduje rychleji.

- Hliník umožňuje mědi, aby se rychleji zahřívala a udržovala déle teplo, což znamená, že když elektrický proud v mozku narazí na tuto slitinu, hliník udržuje měď zahřátou – zatímco by mělo dojít k rychlému vychladnutí.
- Když se smísí toxický vápník a hliník, vápník se na hliník naváže, hromadí se kolem něho a slitina proniká hlouběji do mozku.
- V kombinaci kadmia a rtuti způsobuje kadmium rychlejší šíření rtuti, podobně jako je tomu u slitin hliníku a rtuti.

Seznam slitin toxických těžkých kovů, které se můžou nacházet v mozku, není úplný. Zde uvedené příklady popisují pouze několik z nich, které vznikají, když se smísí a vzájemně spolu reagují dva toxické těžké kovy. Slitiny můžou tvořit také tři, čtyři nebo víc kovů. Existuje nespočet kombinací, přičemž každá slitina je jedinečná.

Stejně jako se liší místa, kde se v mozku nacházejí toxické těžké kovy, různí se i umístění slitin. Někdo může mít víc slitin v zadní části mozku, jiný je může mít v čelním laloku. Někdo jich může mít víc v levé hemisféře, zatímco jiný v pravé hemisféře. Někteří lidé mají slitiny „roztroušené“ všude, jiní mají slitinu v jednom místě. A časem se slitiny můžou také přesouvat.

Bez ohledu na to, které slitiny a kde v mozku se nacházejí, musíme podniknout kroky k jejich odstranění, abychom se mohli vydat na cestu léčení. Musíme zachránit své mozky. Zbavit se toxických těžkých kovů sice nějakou dobu trvá, ale když tomu věnujeme čas a energii, prospěch, který to přináší, je nepředstavitelný.

STOPOVÉ PRVKY: MÍROTVŮRCI V MOZKU

Připomeňme si, že v mozku se nacházejí některé prospěšné kovy – stopové prvky. Jsou v něm z nesčetných, dosud přesně nezjištěných důvodů. Přenášejí informace, zabraňují zmenšování mozku, vyživují a posilují mozkové imunitní buňky. A dělají toho mnohem víc.

Jak přežíváme

Elektrické pole v mozku nedokáže existovat bez vody, elektrolytů a stopových prvků v krvi. Kdyby chyběla voda nebo stopové prvky a elektrolyty, elektrické pole by zesláblo a nakonec by vyschlo, spálilo by neurotransmitery, ostatní hormony související s mozkem a uskladněné stopové prvky a zásoby elektrolytů v mozkové tkáni. Studna by vyschla. Mozek by zeslábl. To platí o většině lidí.

Elektřina potřebuje biologického parťáka, což znamená stopové prvky a elektrolyty: kovy. Nedokáže se mozkem správně šířit bez správného kovu – stopových prvků a elektrolytů. Nebo si představte blesk a hromosvody. Záhada vesmíru tkví v blesku a v tom, jak ho přitahuje kov hromosvodu. Blesk může vzniknout, pouze když jsou stopové prvky v mracích, vodní páře nebo v dešťových srážkách. Stejný princip funguje v těle: elektřina v mozku vyhledává stopové prvky a elektrolyty a voda cestují tělem do mozku, aby podpořily tok elektřiny.

(Když atmosféru znečišťují částice toxických těžkých kovů, mění se struktura bouře a elektřina v blesku je silnější, stejně jako toxické těžké kovy vyvolávají bouře v mozku.)

Jednou z hlavních funkcí stopových prvků je uvádět do rovnováhy elektrický proud tekoucí mozkem. Elektřinu přitahují stopové prvky, které brání tomu, aby se elektřina vymkla kontrole. Nadpřirozená elektromagnetická síla přitahuje stopové prvky do příslušných míst a konkrétních částí mozku, kde jsou potřeba. Stopové prvky zabraňují extrémnímu zahřívání tím, že podle potřeby usměrňují elektrický proud. Stopové prvky ve svém přirozeném stavu, na rozdíl od zprůmyslněných kovů, regulují teplotu, když na ně elektřina narazí.

Role stopových prvků v mozku je podobná roli mírotvůrce, kterou v těle plní játra. V mozku jsou mírotvůrcem stopové prvky. Udrží tam klid. Elektřina v mozku vyhledává stopové prvky. Bez nich se elektrická síť ocitá v potížích.

Abychom mohli fungovat, dýchat, přežívat, musíme přijímat stopové prvky a elektrolyty, i když nejsou v nejlepší kvalitě, jinak přestaneme existovat. Problém představuje to, že je často přijímáme z nejhorších zdrojů, například z GMO (bioinženýrských) potravin, upravované koňhouskové vody, z plodin pěstovaných na přetěžovaných polích (ekologických a konvenčních) a ze zvířat a ryb chovaných na farmách, kde nedostávají výživné krmivo.

Nejhorší nepřátelé

Stopové prvky v mozku jsou propojené s duší. Obsahují informace, které nás spojují s Měsícem, hvězdami, atmosférou, éterem, nebesy. Překračuje to hranice vědeckých učebnic, je to mimo všechna čísla, přesahuje to pojetí dobrého a špatného. Stopové prvky mají jak fyzickou, tak metafyzickou přítomnost a účel. Společně s makromineraly by měly být jedinými kovy v mozku.

Když se kov průmyslově zpracuje, prospěšné účinky, které má jako stopový prvek, se zničí. Například zprůmyslněná měď. Slýcháme: „Ne, měď je prospěšná. Potřebujeme hodně mědi.“ Když se měď zprůmyslní – vyrobí se z ní například hrnec nebo trubka –, přestane být prospěšným stopovým prvkem. Rezidua měděného hrnce nebo trubky (nebo měděné láhve na vodu nebo kuchyňského náčiní nebo šperku) nejsou prospěšná. Z mědi se stává destruktivní nebezpečný kov. Zemi částečně tvoří živé stopové prvky, a když je ponecháme v přírodním stavu, tělo je umí využít, pokud se používají ve správném množství ke správnému účelu. Zpracování z nich odstraní přírodní zemskou energii. Zprůmyslněný kov ztrácí paměť. Je toxický a škodlivý pro tělo, jeho přirozená podstata byla narušena a ztratil schopnost prospívat planetě.

Toxické těžké kovy jsou nejhorším nepřítelem stopových prvků a naopak. V konfliktu s toxickými těžkými kovy jsou obětovány stopové prvky. Toxické těžké kovy ničí přirozené energetické a fyzické schopnosti stopových prvků. Toxické těžké kovy mají destruktivní náboj, zatímco stopové prvky, jejich protiklad, mají kladný náboj. Stopové prvky se v podstatě vzdávají, když se snaží neutralizovat destruktivní náboj toxických těžkých kovů.

Toxické těžké kovy způsobují přehřívání elektrické sítě v mozku, a jelikož jednou z funkcí stopových prvků je ochlazovat elektřinu, aniž ji oslabují, kvůli nadměrnému horku vyvolanému toxickými těžkými kovy musejí pracovat s obrovským nasazením. Máme-li hodně stopových prvků z přirozených zdrojů – bylin, listové zeleniny, ovoce, potravin z volné přírody a zeleniny –, dokážou přehřívání do určité míry regulovat. Určité silné stopové prvky, například sodíkové seskupené soli z řapíkatého celeru, pomáhají zneškodňovat toxické těžké kovy. To je jeden z důvodů, proč jsou stopové prvky nejhorší noční můrou toxických těžkých kovů. Časem můžou stopové prvky oslabit, protože toxické těžké kovy jsou velice destruktivní. Prací stopových prvků je zmírňovat škodlivé účinky toxických těžkých kovů a zbavit je toxické energie, kterou získávají

průmyslovým zpracováním. Vzhledem k tomu, čemu všemu stopové prvky čelí, je prospěšné dopřávat si šťávu z řapíkatého celeru a ostatní další zdravé zdroje stopových prvků každý den.

Když nekonzumujeme správné potraviny, které obsahují správné elektrolyty a soli stopových prvků, mozek se víc zahřívá. Člověk má pravděpodobně krev plnou tuků a kyselin, a proto dochází k většímu tání a oxidaci kovů, vzniká toxický kal, který se snaží zlikvidovat stopové prvky. Během procesu tání a oxidace jsou stopové prvky dokonce vtahovány do slitiny, což není na škodu, protože tam pomáhají zneškodnit toxické těžké kovy. Zneškodňovat toxické těžké kovy pomáhají všechny stopové prvky, ale sodíkové seskupené soli ve šťávě z řapíkatého celeru to dělají lépe, neboť šťáva obsahuje kompletní elektrolyty. Tato funkce stopových prvků nám sice pomáhá, avšak zároveň jich tím ztrácíme víc, tedy i ty, které mají podporovat všechny mozkové funkce. Bitva mezi stopovými prvky a toxickými těžkými kovy není spravedlivá, protože zprůmyslněné toxické těžké kovy nemají být součástí mozku a těla.

Tento boj může z velké části za to, že se tolik lidí potýká se zdravotními potížemi souvisejícími s mozkem. Můžete číst neurovědeckou literaturu, na sociálních sítích sledovat odborníky na alternativní a konvenční medicínu, poslouchat všechny podcasty o zdraví a stejně zjistíte, že tento problém nikdo neřeší. Lékaři a odborníci na zdraví nevědí, že se v mozku nacházejí toxické těžké kovy, pokud nepoužívají informace z knih Mystického léčitele. A pokud je mají k dispozici, jejich zdroj patrně neprozradí. Jestliže hovoří o kovech, kde je zbytek informací, které vyplní prázdná místa? Je zde.

Odborníci na zdraví budou vychvalovat „zdravé tuky“ a „rybí tuk“ a „vysoký obsah proteinů“ a tvrdit, že jsou prospěšné pro mozek. Když se lidé řídí těmito doporučeními, toxické těžké kovy v mozku oxidují ještě víc. Jakkoli se může zdroj zdát moderní, neposkytuje vám rady, jež podporují léčení, například které potraviny a doplňky stravy mozku a neuronům skutečně prospívají. Svět je netečný k boji, který probíhá v našich mozcích. Je tedy načase, abyste se odborníkem stali vy.

POVZNESTE SE NAD MAŠINERII

Říkají nám, že lékařský svět – lékařský establishment, farmaceutický průmysl a průmysl péče o zdraví – se o nás stará. Už jako děti slyšíme, že medicíně jde o naše nejlepší zájmy. Existuje spousta dobrých důvodů, proč si to myslet. Učitelka ve škole vám obváže odřené koleno. Zlomíte si nohu, dostanete sádku a berli. Jak rosteme, slyšíme o členech rodiny a starších lidech, jimž se dostává péče v nemocnici včetně operací, které můžou zachránit život. Kamarád přežil autonehodu díky lékařské pohotovosti. Dozvídáme se o technologickém pokroku v medicíně, a tak věříme, že lékařství jedná v našem nejlepším zájmu, a to nám dodává pocit bezpečí.

Na univerzitách se učí, že věda je vládce nebo král, že je dokonce Bůh, že zná všechny odpovědi. I v době epidemie každý den slyšíme, že to má věda pod kontrolou a má správné odpovědi – a potom každý den zjišťujeme, že to není pravda. Existují tisíce příkladů, že učivo na lékařských fakultách jsou informace zastírající pravdu, které dodal lékařský výzkum a věda – a tyto informace se potom sdělují zbytku populace. Jedním z nich je tvrzení, že virus pásového oparu a virus planých neštovic je totéž. Není to pravda. Jedná se o dva různé viry.

Když se o to začnete trochu zajímat, nedostanete od lékařského výzkumu a vědy přímou odpověď ani rozumný fakt. Přesto nám každý den tvrdí, že vše, co věda nabízí, je konkrétní,

nesporné a legitimní. Snadno se tomu uvěří, když si zlomíte nohu a z nemocnice odejdete se sádrou. Je to klamání lékařské mašinerie. Jedna správná věc a stovky špatných. A přesto máme věřit, že lékařský výzkum a věda a systém péče o zdraví jsou svatyně a nemůžou chybovat. Tvrdí nám, že se starají o naše děti, miminka a těhotné ženy.

V dokonalém světě by byl lékařský průmysl natolik vyspělý, že by si vážnost situace, pokud jde o přítomnost toxických těžkých kovů v mozku, uvědomoval. Místo toho se o tom alternativní medicína musí dozvídat z publikací jakéhosi proroka. „Toxické těžké kovy v mozku“ se stávají součástí komunity alternativního lékařství, ale původním zdrojem nejsou vědecké studie. Původním zdrojem informací o tom, které symptomy a onemocnění způsobují kovy, jsou knihy Mystického léčitele.

Lékařská mašinerie funguje dál, nezastavitelná byrokracie medicíny. Miliardy dolarů se vynakládají na vědecké studie, které nepomáhají dětem s chronickým zánětem mozku, jenž způsobuje neurologickou únavu a slabost končetin, ani lidem, co mají kvůli gastrointestinálnímu onemocnění zavedenou výživovou sondu do žaludku, nepomáhají těm, kdo trpí psychickou otupělostí nebo bipolární poruchou nebo autismem. Lékařský výzkum a věda vysávají miliardy dolarů a využívají je na medicínskou byrokracii. Žádné dolary se nevěnují na zkoumání stovek příkladů chronických symptomů a onemocnění. Lékařská mašinerie naprosto ignoruje to, co by se mělo stát významnými objevy v oblasti chronických nemocí – například toxické těžké kovy v mozku.

Proč o tom nevědí? Jak je to možné? Vědí to, a vyhýbají se tomu? Nejistili to? Je to kvůli nedostatku finančních prostředků nebo chybějící motivaci? Tajný lékařský průmysl do určité míry ví, že se v mozku můžou nacházet kovy a způsobovat problémy, ale nevěnuje tomu pozornost. Veřejný lékařský průmysl o tom nemá ani potuchy, s výjimkou odborníků, kteří se díky informacím Mystického léčitele dozvídají, že se v mozku a orgánech můžou hromadit stopová množství různých toxických těžkých kovů a vyvolávat desítky chronických symptomů a onemocnění. Střípky informací o toxických těžkých kovech začínají pronikat na veřejnost, přesto není příběh úplný. Stále chybějí odpovědi na otázky jak, proč, co a kde.

Tajný lékařský průmysl nechce, aby tyto informace pronikly na veřejnost, protože za přítomnost toxických těžkých kovů v našich mozcích může z větší části on. Je totiž jedním z hlavních zdrojů rtuti, hliníku a toxické mědi, které máme v těle. Je tedy logické, že se nepříjemnému tématu bude vyhýbat. Může to pokračovat ještě mnoho, mnoho let poté, co se tato kniha dostala lidem do rukou. Dalším důvodem, proč se tomu nevěnuje pozornost, je, že bychom museli být iniciativní, aby se situace napravila, což by nás zavedlo k extrémně alternativním prostředkům, jelikož lékařský průmysl nemá řešení.

I kdyby se lékařská mašinerie rozhodla dát toxické těžké kovy na první místo svého seznamu, aby se miliardám lidí naskytla možnost léčení, bylo by to k ničemu, neboť neexistuje léčba, která by odstranila nepatrné, ale přesto škodlivé množství toxických těžkých kovů z mozku. Farmaceutická léčba totiž *obsahuje* toxické těžké kovy. Mašinerie by se musela vydat přírodní cestou, neboť zde je účinný pouze přírodní přístup. Kdyby lékařský průmysl zvolil přírodní cestu, dům z karet by spadl, protože už by se to nepovažovalo za vědu. A kdyby lékařský průmysl prozradil pravdu, kdo by nesl zodpovědnost za toxické těžké kovy a zdravotní potíže, které působí miminkům, dětem a dospělým, a dokonce samovolné potraty? Jak by tu situaci napravil?

To znamená, že lékařský průmysl nepřipustí přítomnost toxických těžkých kovů v našich mozcích a onemocnění, jež způsobují a o nichž se dočtete v této knize. Místo toho bude za

příčinu označovat geny nebo najde jiné obětní beránky. Miliardy dolarů se vynakládají na vědu zabývající se genetikou, ne proto, aby nám poskytla odpovědi, proč jsme nemocní, a pomohla nám se léčit, nýbrž proto, abychom se naučili klonovat a ničit své geny. V genetickém světě panuje obrovská temnota. Kdyby neexistovala, miliardy by šly na zkoumání toxických těžkých kovů v mozku, na to, jak se můžeme léčit nebo předcházet nemocem a jak odstranit kovy, které se do těla dostávají farmaceutickou léčbou.

Ano, jako děti se dozvídáme, že lékařský průmysl má na srdci naše blaho. Říkají nám, že máme věřit, že vždy existuje lékařské řešení problému. Lékařskému průmyslu jde ve skutečnosti pouze o vlastní prospěch. Mnozí lékaři oddaně pracují tak, aby to bylo v našem nejlepším zájmu, ale mají svázané ruce. Průmysl je nechává v temnotě, pokud jde o to, co je příčinou utrpení jejich pacientů, takže nám nemůžou nabídnout řešení našich problémů. Když se lékař snaží zjistit pravdu, lékařskému průmyslu se to nelíbí a lékař se dostává do problémů – někdy až takových, které ohrožují jeho živobytí a blaho jeho rodiny.

Je tedy důležité, abyste věděli, že konečně máte řešení ve svých rukách. V této knize najdete důležité informace o tom, jakou roli hrají toxické těžké kovy u duševních, emočních a fyzických potíží, jak se kovy dostávají do mozku a jak se jich můžete zbavit.

Jestliže se ráno probouzíte a přemýšlíte, proč chybějí odpovědi týkající se chronického utrpení, nyní znáte důvod. Dozvídáte se odpovědi. Dozvídáte se pravdu, abyste mohli dělat něco pro svoje zdraví a zdraví své rodiny. Když známe pravdu – že se toxické těžké kovy vsakují do mozku, lze je odstranit, a tak zlepšit kvalitu svého života –, můžeme mašinerii zastavit. Povzneseme se nad takzvanou autoritu, abychom mohli svůj osud vzít do vlastních rukou. Povzneseme se nad mašinerii.

„Toxické kovy jsou stín, o němž nic netušíme, dokud nevyvolají onemocnění – avšak ani potom je nevnímáme. Jinými slovy, kovy nevidíme, když způsobí symptom. Vidíme pouze symptom nebo jeho následky. Možná vytušíme jejich přítomnost, protože když nám není dobře, často vycítíme, že něco není v pořádku. Když jsou symptom nebo nemoc pojmenovány, možná stále pochybujeme o sobě a své intuici ohledně určení skutečné příčiny. Není-li příčina určena, zpravidla o sobě pochybujeme ještě víc.“

– Anthony William, Mystický léčitel
